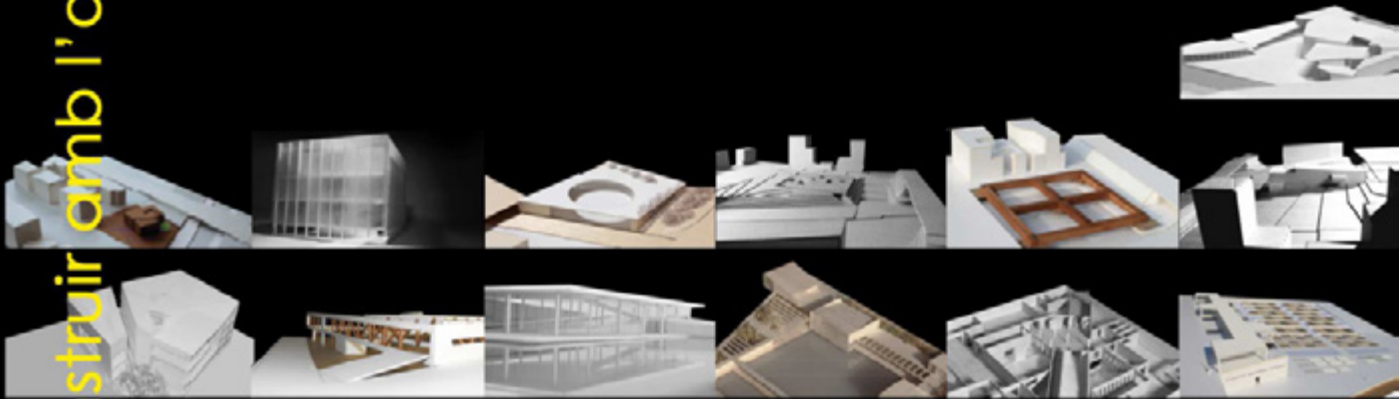

13 PROPOSTES

construir amb l'aigua a parís

Universitat Politècnica de Catalunya
Escola Tècnica Superior d'Arquitectura del Vallès
Col·lecció monogràfica del T.A.P. B
núm. 2. Construir amb l'aigua a París

DIRECCIÓ i EDICIÓ

Joan Curós i Vilà

PROFESSORS Taller d'Arquitectura i Projecte. T.A.P. B

Joan Curós. Professor coordinador. Departament de Projectes Arquitectònics
Lluís Jubert. Departament de Projectes Arquitectònics
Santi Soto. Departament de Projectes Arquitectònics
Lluís Bravo. Departament d'Expressió Gràfica Arquitectònica
Carles Jaén. Departament d'Estructures a l'Arquitectura
Lluís Parramon. Departament de Construccions Arquitectòniques I
Lucrecia Calderon. Departament d'Estructures Arquitectòniques

COL·LABORADOR

Genís Plassa Domingo. Becari del TAP B i Estudiant d'arquitectura

© els autors
Dipòsit Legal: B. 42861-2011
ISBN: 978 84 615 6135 3
Maig-2012

13 PROPOSTES

construir amb l'aigua a París

SUMARI

PRESENTACIÓ Joan Curós i Vilà

ENUNCIAT Equip docent T.A.P. B

BIBLIOGRAFIA

13 PROPOSTES

Continuïtat. Ignasi Abad Massagués

Buit i ple. Ester Bayo Soler

Contorn. Anthony Benitez Martin

Trencament. Gemma Biel Tres

Gelosia. Aran Castellà Anglada

Reticula. Mariona Figueras Nart

Pla inclinat. Eva Magrí Serra

Excavació i llum. Laura Millan Rodriguez

Cubo. Dominik Egon Müller

Falca. Neus Remolà Oliva

Diagonal. Roger Roig Irlès

Recorregut interior. David Ruiz Nieto

Centralitat i vegetació. Marta Savalls Brull

PRESENTACIÓ

La creativitat i l'imaginari són paràmetres de l'ésser humà que ajuden a avançar i a millorar la nostra societat.

Per a projectar cal tenir estímuls que deixin fluir i desenvolupar les idees i que aquestes es puguin materialitzar en arquitectura.

Una arquitectura en aquest cas relacionada amb l'aigua, un element bàsic i essencial de la nostra vida i alhora caracteritzada per unes propietats molt suggerents per a dialogar amb l'arquitectura; tals com la seva transparència, els seus reflexos, el seu so quan té moviment o la seva creació de microclimes. És un element amb suficient dialèctica per a generar un llenguatge i un discurs arquitectònic d'interès.

El taller s'ha singularitzat perquè l'estudiant tingués una notable llibertat respecte al tipus d'edifici a projectar, la qual cosa paral·lelament se li ha atribuït a aquest el paper de client alhora que projectista, atès que cada un ha pogut formular el seu propi programa complint sempre amb els paràmetres d'edificabilitat del solar. Això ha comportat que l'estudiant hagi tingut una gran flexibilitat per a poder estructurar el seu projecte i satisfer conjuntament les seves inquietuds programàtiques i arquitectòniques.

El curs ha estat complementat per l'aportació de coneixements de dos conferenciants externs, un des de l'àmbit plenament científic, com és el físic Jorge Wagensberg amb la conferència amb el títol *L'aigua té pell*, i l'altre des de la vessant professional focalitzant la relació entre l'aigua i l'arquitectura, lliçó que va ser pronunciada per l'arquitecte de Sevilla Guillermo Vázquez Consuegra, amb el títol *Edificios y proyectos relacionados con el agua*.

És un goig donç, poder presentar aquestes 13 propostes projectuals com a mostra del curs, les quals cada una d'elles aborda aspectes programàtics i arquitectònics molt diferents, com són centres culturals, delfinoteràpia, escola agrícola, biblioteca, intercanviador, museu de l'arbre,... però tots amb un denominador comú que és l'aigua.

Per tant cal que aquesta publicació sigui també un estímul per a cada un dels autors d'aquests projectes i alhora els sigui motiu de continuar indagant i avançant en el món de l'arquitectura.

Joan Curós i Vilà. Dr. Arquitecte
Universitat Politècnica de Catalunya

ENUNCIAT

Construir amb l'aigua

El taller tracta la relació i la simbiosi entre l'edifici públic i l'espai públic en un teixit urbà.

En aquest curs s'ha introduït una variant respecte a la dinàmica habitual de l'assignatura que es basa en l'elecció del programa per part de cada estudiant sota el lema Construir amb l'aigua a París.

L'objectiu és el d'obtenir projectes molt diversos i amb característiques arquitectòniques summament variades.

Durant els primers dies del curs l'estudiant proposava un programa per a un edifici on l'aigua tingués una repercussió important tant en el seu funcionament com en la seva morfologia. Paral·lelament es va proposar un equipament públic d'àmbit científic, basat en un centre de documentació i intercanvi i un espai polivalent obert a noves experiències, sempre tot referit a l'aigua per tot aquell qui no volgués desenvolupar un programa propi.

El solar es troba en una zona perifèrica del nord de París, relativament pròxim del Parc de la Villette i amb un teixit urbà molt desdibuixat. Té una superfície de 8400 m² i es troba delimitat a l'est pel canal St. Denis amb un entorn gairebé natural gràcies a la presència de l'aigua, al sud pel Boulevard Mac Donald (ronda urbana) i al nord per la ronda perifèrica (actualment una autèntica autopista). A la zona oest està previst que es construeixin edificis d'habitatge i d'oficines. Les característiques del lloc ofereixen i faciliten la possibilitat d'utilitzar l'aigua com a un dels vectors del projecte.

Cal també remarcar un aspecte projectual molt important que és l'espai lliure, com a element de cohesió del teixit i la vehiculació d'aquest espai públic tant per a l'interès de la ciutadania com per la interacció amb l'edifici.

La superfície construïda de l'edifici és de 2400 m² i per tant la superfície destinada a espai públic és considerablement notable.

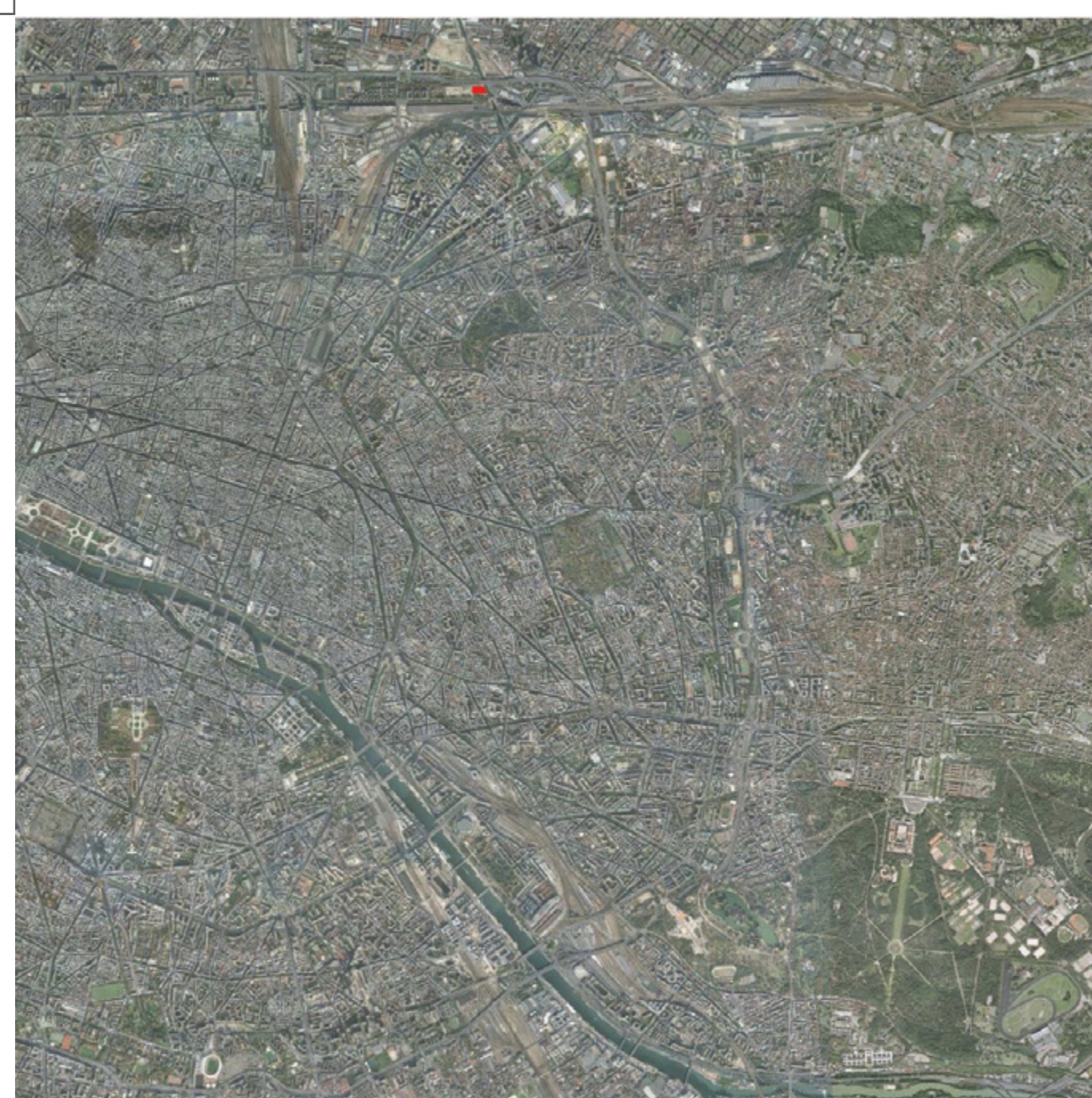
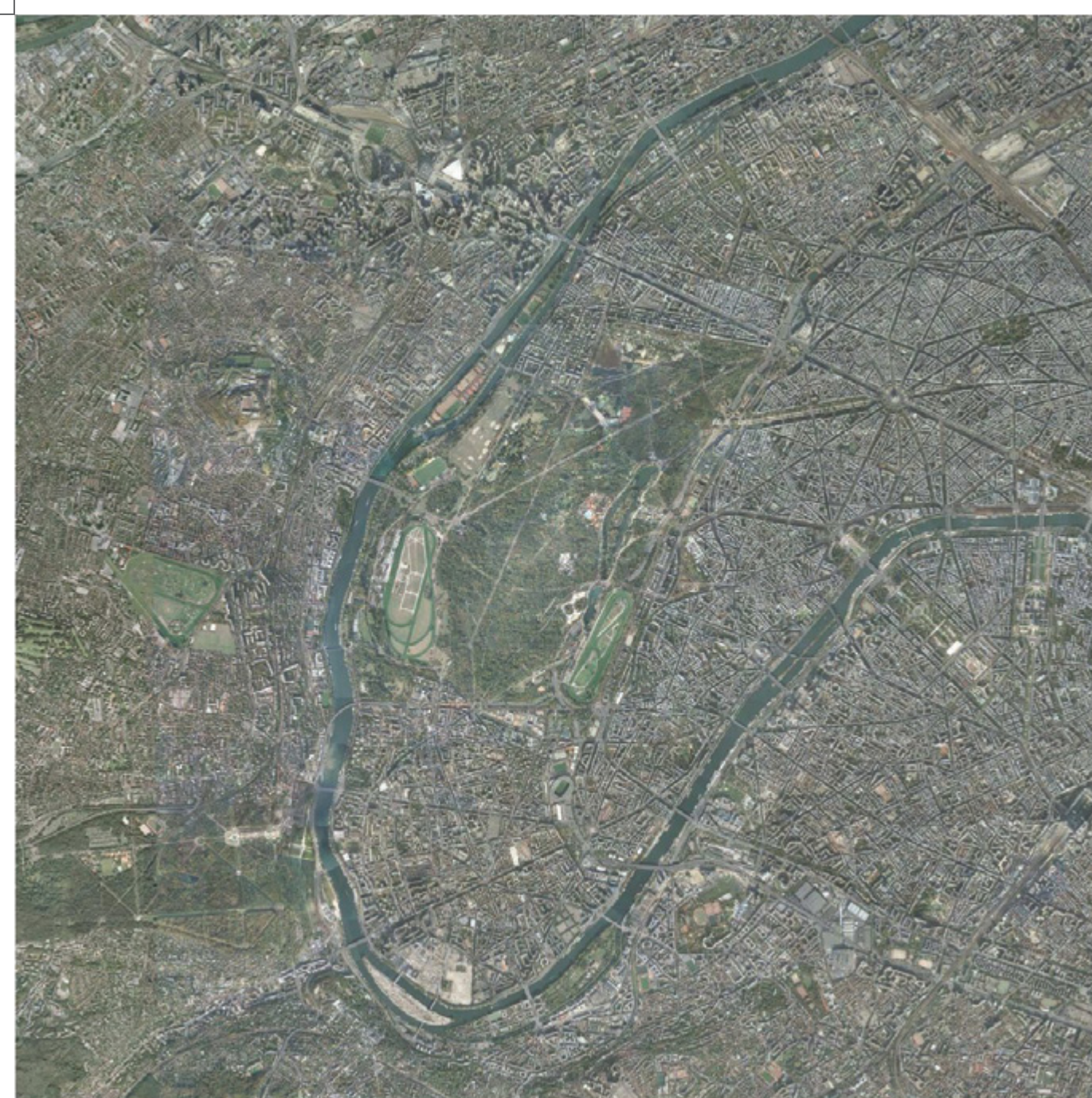
Joan Curós
Lluís Jubert
Santi Soto

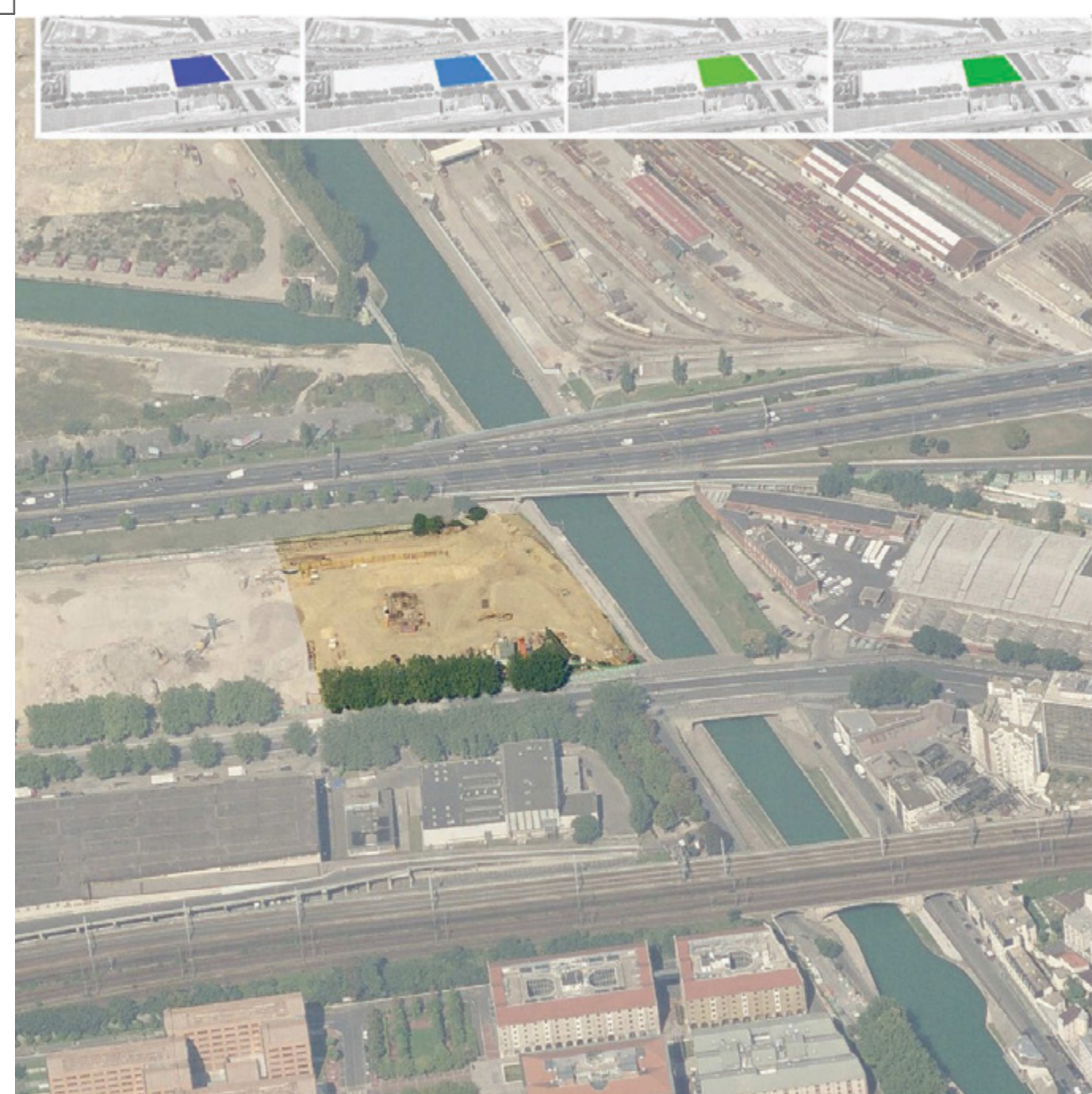
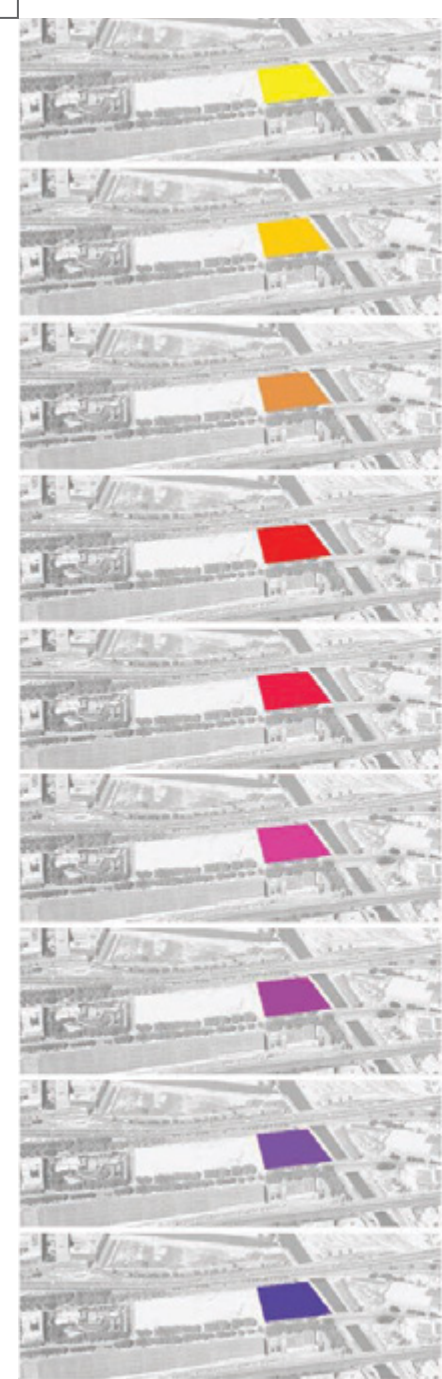
Lluís Bravo
Carles Jaén
Lluís Parramon
Lucrecia Calderón

BIBLIOGRAFIA

Construir amb l'aigua

- Adell, Aurea. L'aigua i la ciutat. Ajuntament de Barcelona, 2002.
- Azpiri Albistegui, Ana. González Sarmiento, Alberto. Historia del agua: grandes proyectos de ingeniería y arquitectura del agua. Editorial Nerea, 2003.
- Chauriye, Rodrigo. Arquitectura en el agua. Ediciones Metro Book, 2001.
- Frankowski, Eugeniusz. Horreos y palafitos de la Península Ibérica. Ediciones Itsmo, 1986.
- Granero Martín, Francisco. Agua y ciudad. Análisis de estrategias y procesos de planificación. Universidad de Sevilla, 2002.
- Granero Martín, Francisco. Agua y territorio. Arquitectura y paisaje. Universidad de Sevilla, 2003.
- Laureano, Pietro. L'aigua: el cicle de la vida. Nacions Unides, AGBAR, 1999.
- Laureano, Pietro. La piramide rovesciata. Il modello dell'oasi per il pianeta Terra. Bollati Boringhieri, 1995.

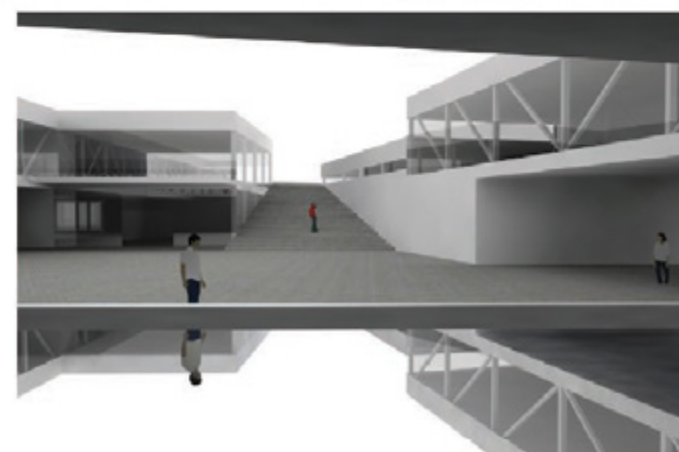
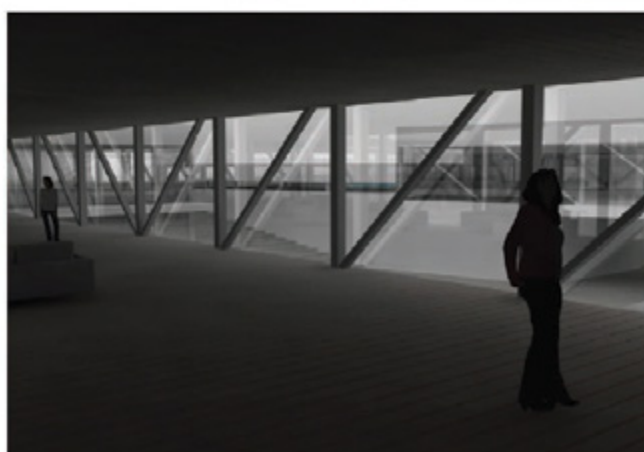
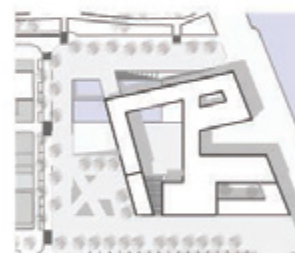
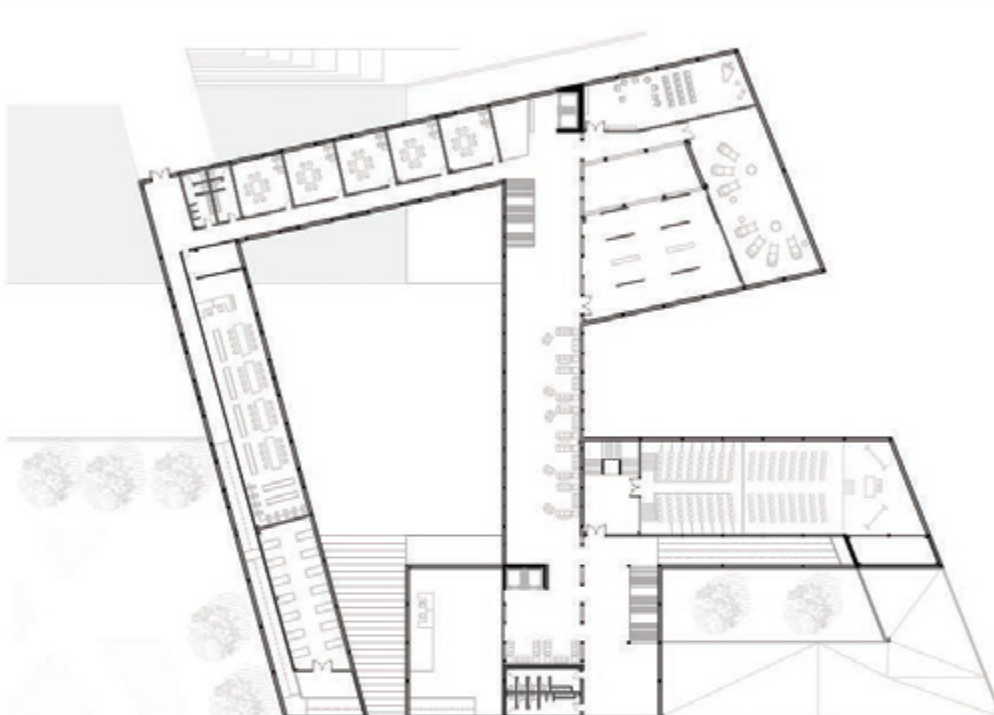
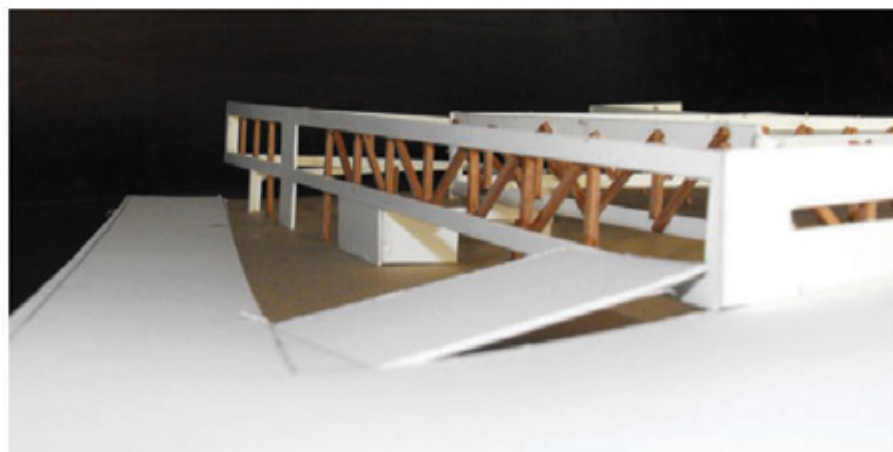

Els objectius de la proposta són 2: crear una connexió del riu a l'Avinguda McDonald i al barri de nova construcció, i crear un espai d'interès tant pel barri com pels visitants d'aquest.

Amb aquesta proposta es reactiva l'ús de la zona del riu (ara per ara un espai residual), i es crea unes places i uns espais per donar-hi no només un ús de pas, sinó també amb l'objectiu que es creï un espai agradable. Aquestes connexions i espais que es projecten jugant amb l'aigua o amb les visuals del riu, no són més que buits que l'edifici provoca adaptant-se al terreny, a través de dobles alçades, ponts, places, làmines d'aigua, patis interiors o parts d'edifici soterrats.

El programa escollit és d'un edifici que serveixi a la ciutat i sigui d'interès cultural. Es va decidir fer un edifici multi funcional. L'edifici té l'entrada a la cota 1 (un metre per sobre el riu), situant una plaça interior on arriben tan la connexió del riu, com les connexions de l'avinguda i dels edificis habitatxionals de nova construcció. Al projectar l'entrada de l'edifici a cota del riu i creant també aquesta plaça interior, els vianants baixen a aquesta zona, reactivant-la i donant-li vida. L'edifici consta de dos mòduls en PB, el restaurant, i la zona de treball intern, on també hi ha el magatzem, una sala d'actes i una sala de reunions. El fet de separar aquestes dues zones li atorga certa llibertat al restaurant perquè tothom, no només usuaris de l'edifici, el puguin utilitzar. A la P1 trobem les aules de treball, les sales polivalents i en una zona més aïllada, la biblioteca. A l'altre costat hi ha una zona d'espera i una sala d'actes.

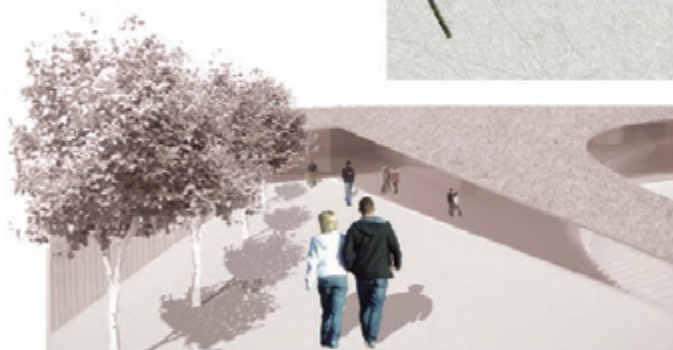
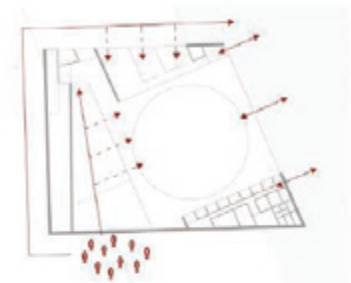
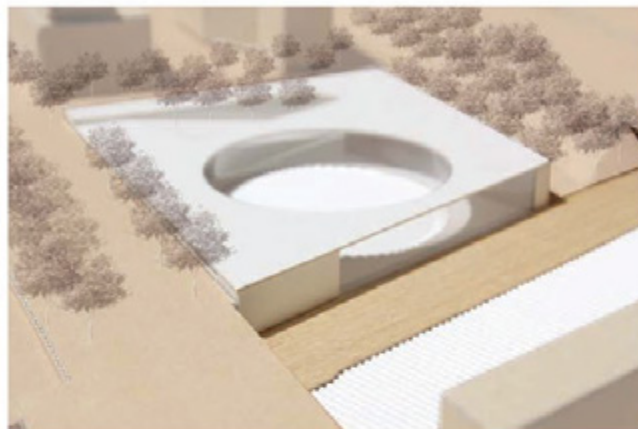
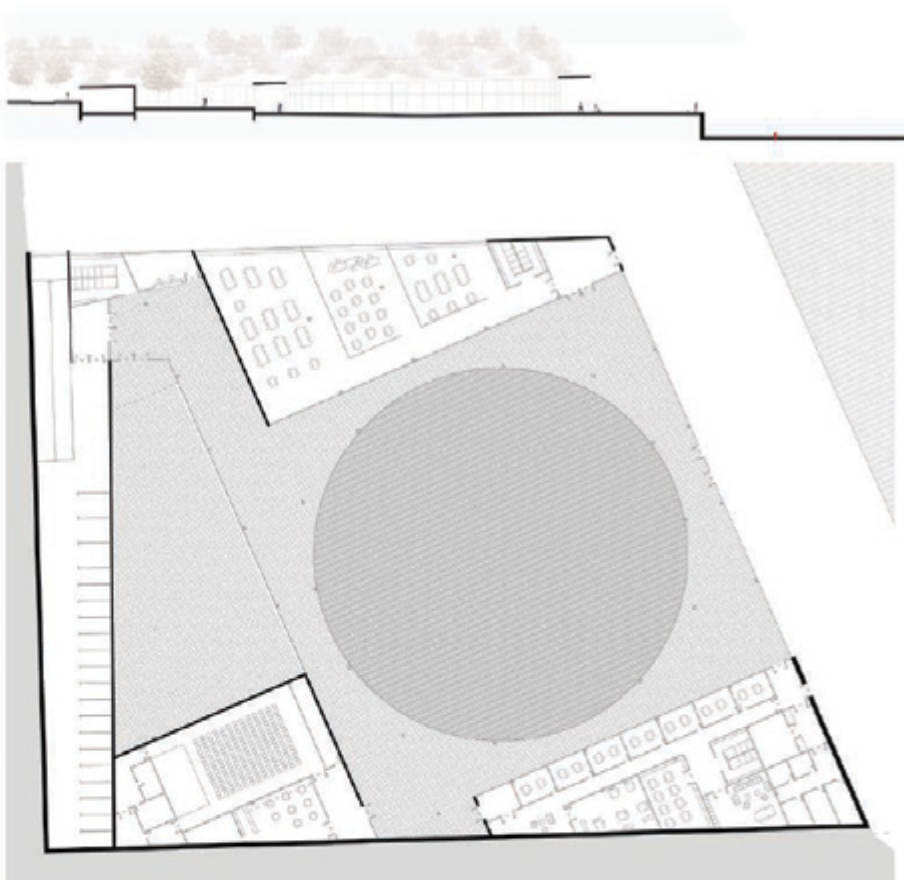

El solar on es troba l'edifici està situat al nord de París. Al nord queda delimitat pel Boulevard Phérophérique, al sud pel Boulevard Mc Donald, i a l'est pel canal Saint Denis. L'objectiu principal del projecte, és aconseguir un edifici obert al canal i relacionat amb el parc lineal paral·lel al Boulevard Phérophérique, que alhora millori la qualitat dels espais públics del seu entorn.

El programa que es desenvoluparà a l'interior de l'edifici pretén donar a conèixer la relació entre l'aigua i l'art.

Per tant, es tracta de proporcionar espais on es puguin dur a terme activitats artístiques, docents i experimentals, relacionades amb l'aigua. El punt de trobada de totes aquestes activitats és el centre de l'edifici, on conflueixen tots els espais de creació artística amb l'espai públic. Un espai, dotat de zones assolellades i ombrívols, que permetran donar cabuda a les diferents necessitats de cadascuna de les activitats que s'hi desenvolupin.

Es pretén aconseguir la interacció de l'espai lliure i l'espai interior amb les diferents vessants de l'art experimental amb l'aigua.

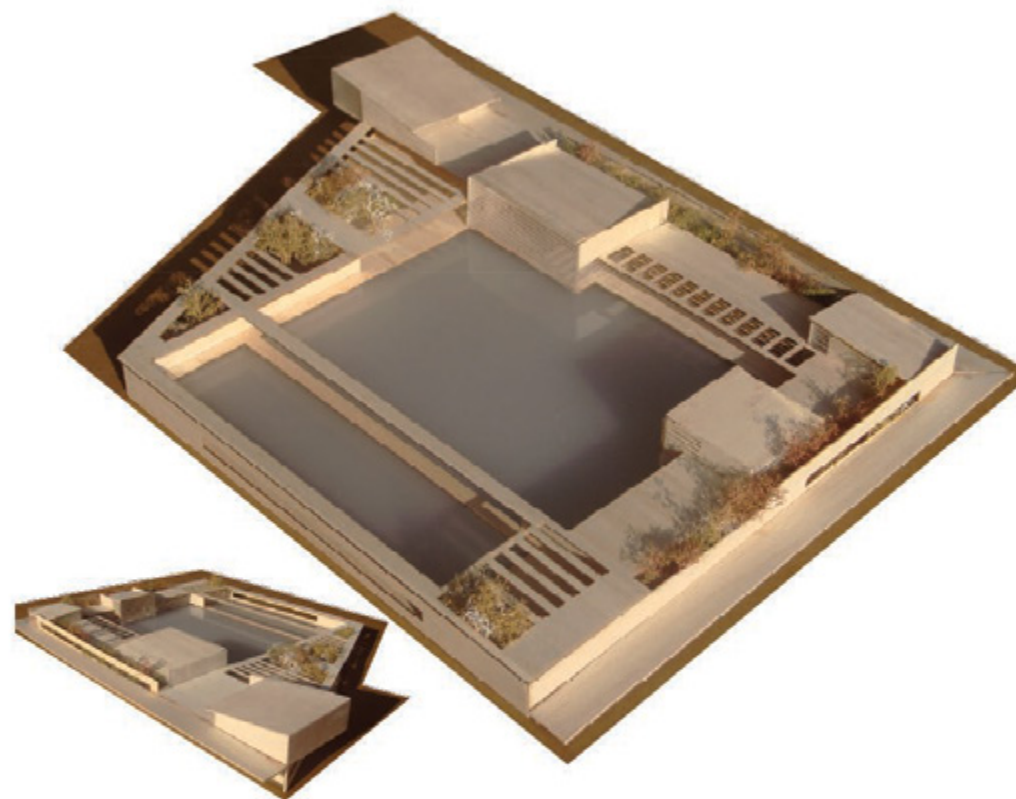
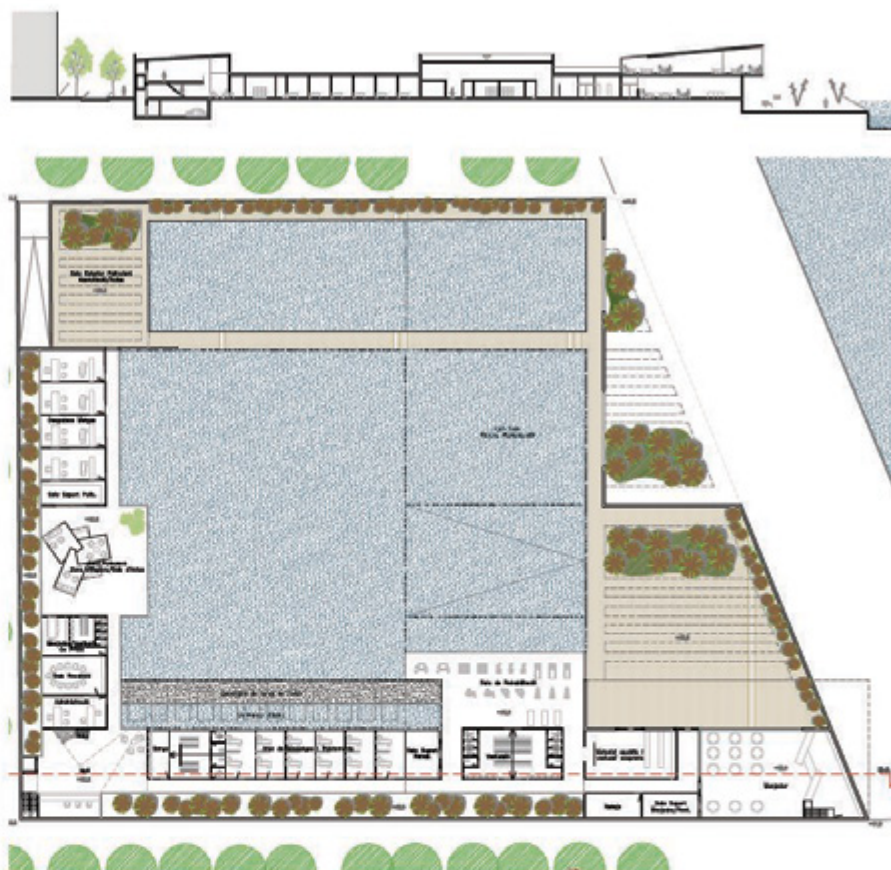

S'anomena delfinoteràpia a la tècnica que consisteix en la interacció dels humans amb els dofins, on a més a més, intervé un terapeuta. Per tot això, es va projectar un centre de rehabilitació muscular, traumàtic i que també abarques problemes de tipus psicològics.

Com a requisits de partida, es va fixar que l'edifici havia de garantir funcionalitat, intimitat i "creació de ciutat". Aquests propòsits inicials, es poden llegir en la volumetria final: la part construïda abraça la piscina situada centralment, creant així una circulació "circular". Mitjançant la creació de barreres verdes, la combinació de volumetries i altres sistemes, s'aconsegueix intimitat per als tractaments psicològics que es realitzaran. I finalment, oferint parts de superfície de la zona i plans de cobertes a espai públic, es "crea ciutat".

Aprofundint en el projecte, es decideix prendre una única cota general, el nivell de la piscina. Aquesta es una decisió que pren gran importància en el projecte. Es fixa aquesta premissa, atesa l'activitat que es desenvoluparà en l'edifici, ja que es facilita, tant la pròpia circulació interior, com la interior/exterior. Alhora també, la cota predeterminada no és elevada, la part construïda no crea un gran impacte visual en l'exterior i permet la "creació de terciari i ciutat, sobre l'equipament".

Amb aquest sistema, l'edifici queda parcialment enfonsat segons el rasant d'alguns vials. Per tant, per a l'obtenció de llum natural, ventilació, intimitat i "cobert amb l'exterior", es projecten uns patis longitudinals que es disposen entre els vials i la part massissa d'edifici.

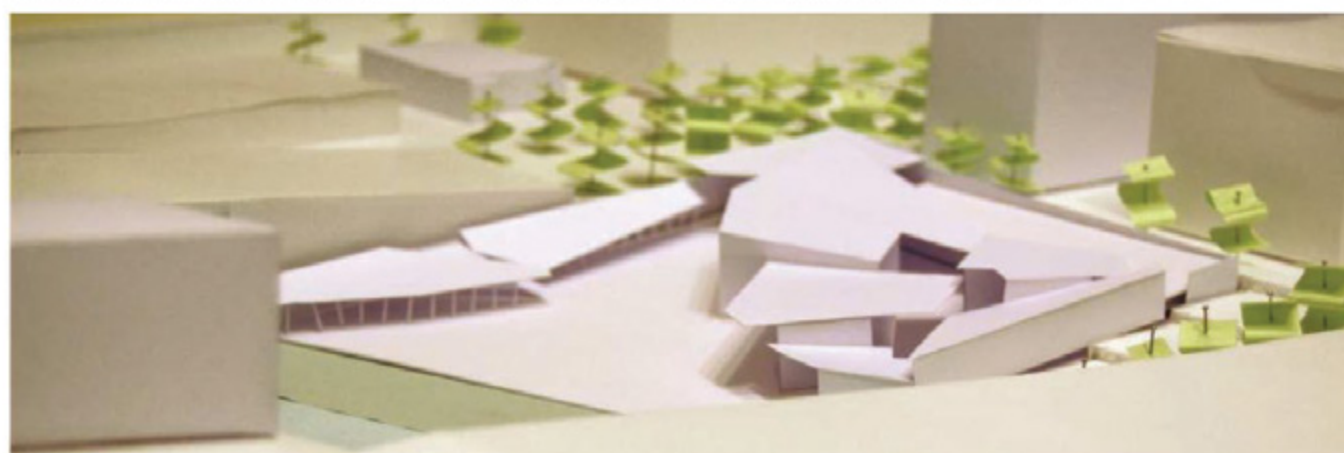
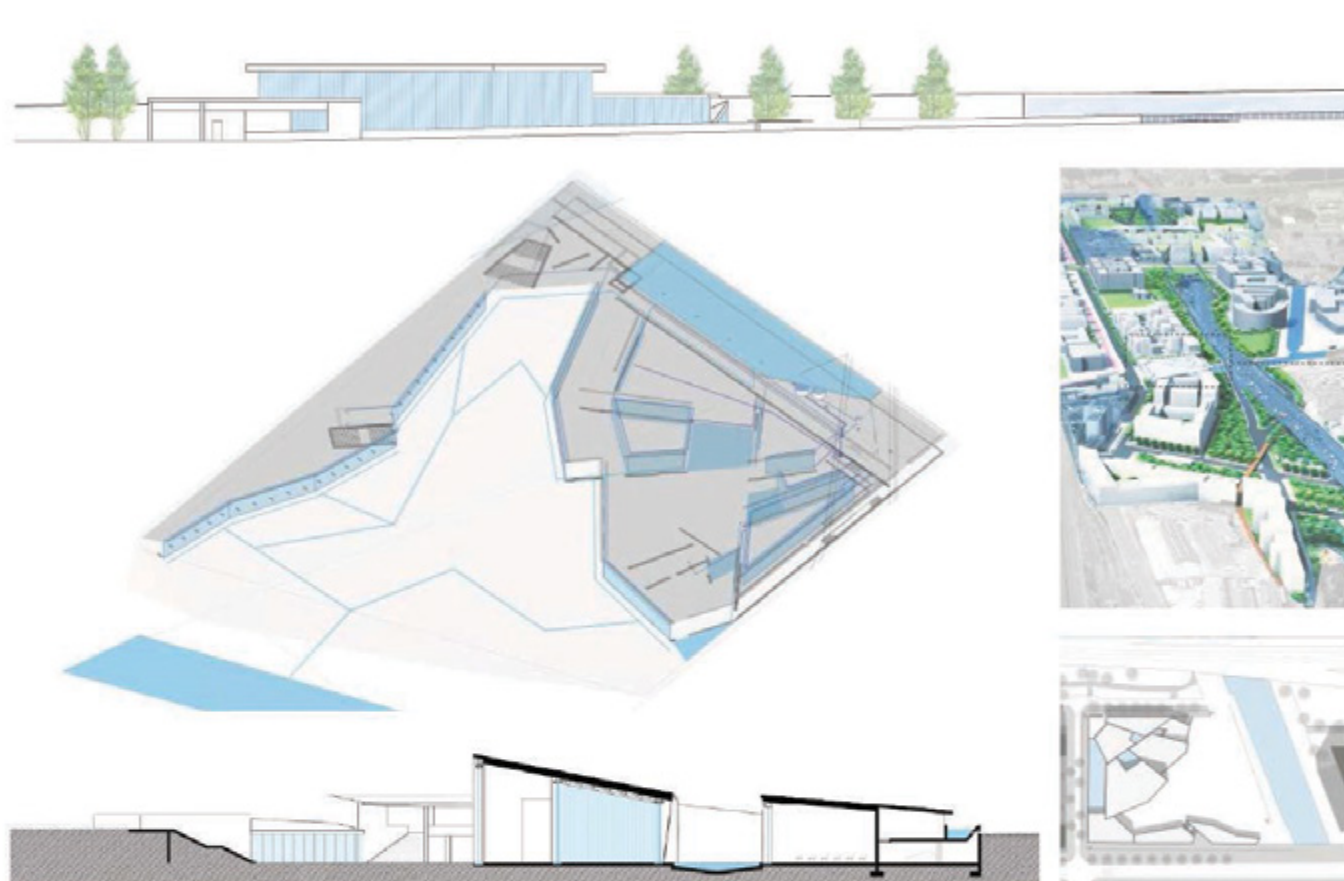
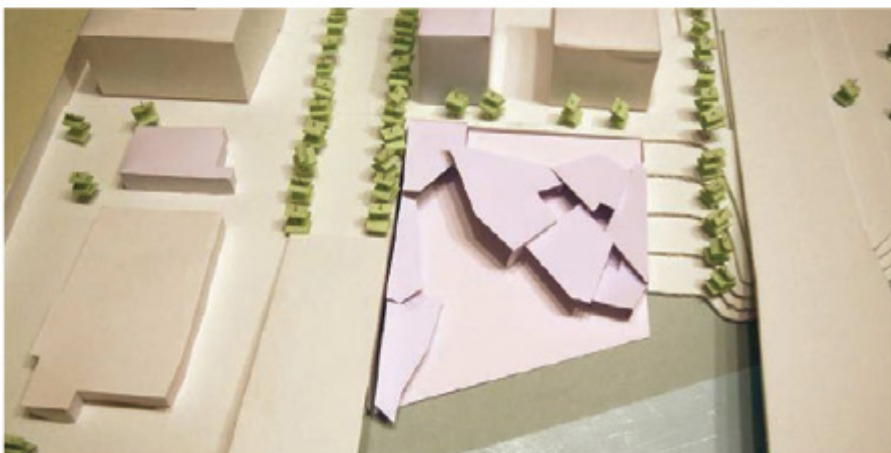
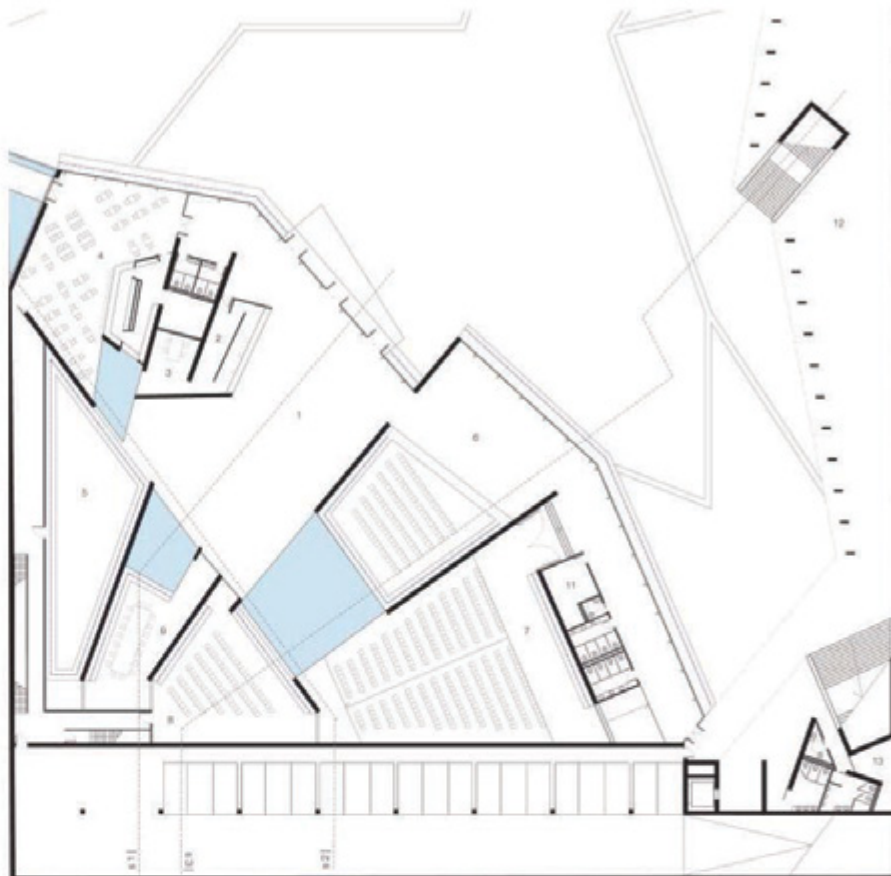

L'edifici es planteja com un element clau per la revitalització de l'activitat urbana de la zona, fomentant l'intercanvi social i cultural a través d'un element singular, l'aigua.

Sota el lema Écran d'Eau es dibuixa un joc de plans lleugerament inclinats creant una nova topografia del lloc. Aquesta gran coberta adopta una forma de ventall obert que convida al visitant a descendir fins a la riba del canal de Sant Denís, on es desenvolupa tota l'activitat social i cultural, tant en l'espai exterior com en l'interior.

El vincle exterior-interior és potencialment fort, ja que el palau està pensat en un únic nivell planimètric. Les formes trapezoïdal, les diferències d'alçades i els espais intersticials de les lloses de formigó posttensat de la coberta permeten la creació de diferents ambients on la llum zenital i l'aigua juguen un paper perceptiu important. Al llarg dels seus 2400m² es poden recórrer la successió d'espais continus destinats a l'exposició, l'exhibició, la reunió o el lleure. En tots ells, l'aigua hi és present tant en vertical (a través de les pantalles gràfiques) com en horitzontal (per mitjà dels canals de recollida i les làmines superficials).

Darrera d'aquest món de percepcions de l'aigua i formalitzacions de cobertes, el projecte amaga un complex cicle hidràulic. Aquest s'inicia amb la captació de l'aigua pluvial i el seu emmagatzematge en una gran làmina d'aigua sobre la coberta de l'aparcament soterrat. Posteriorment i després d'haver estat depuració se'n fa ús, creant el sistema de pantalles gràfiques.

L'aigua esdevé el suport del projecte; tant en el camp físic com conceptual. La inundació del solar provoca un salt d'escala i s'expandeix fins a la continuïtat dels canals de París.

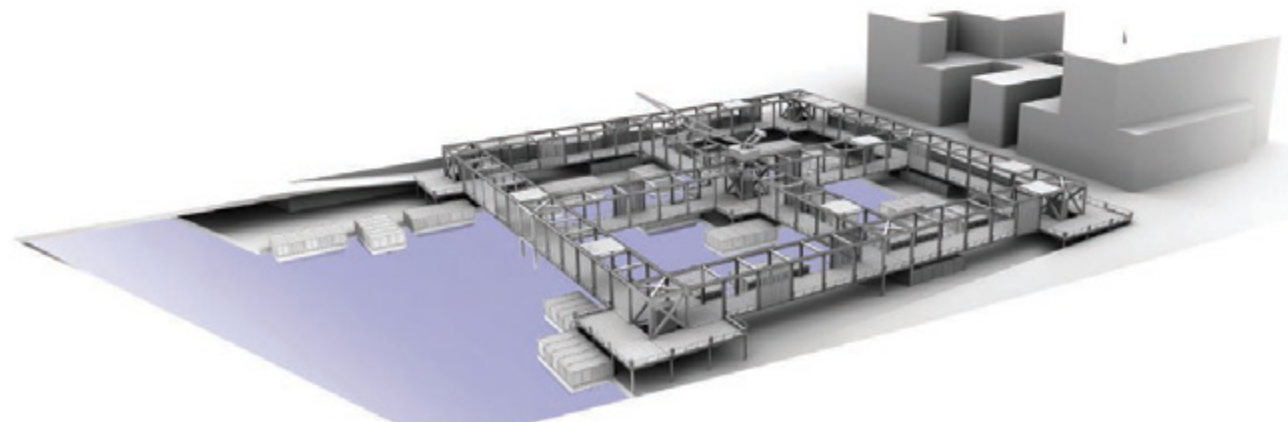
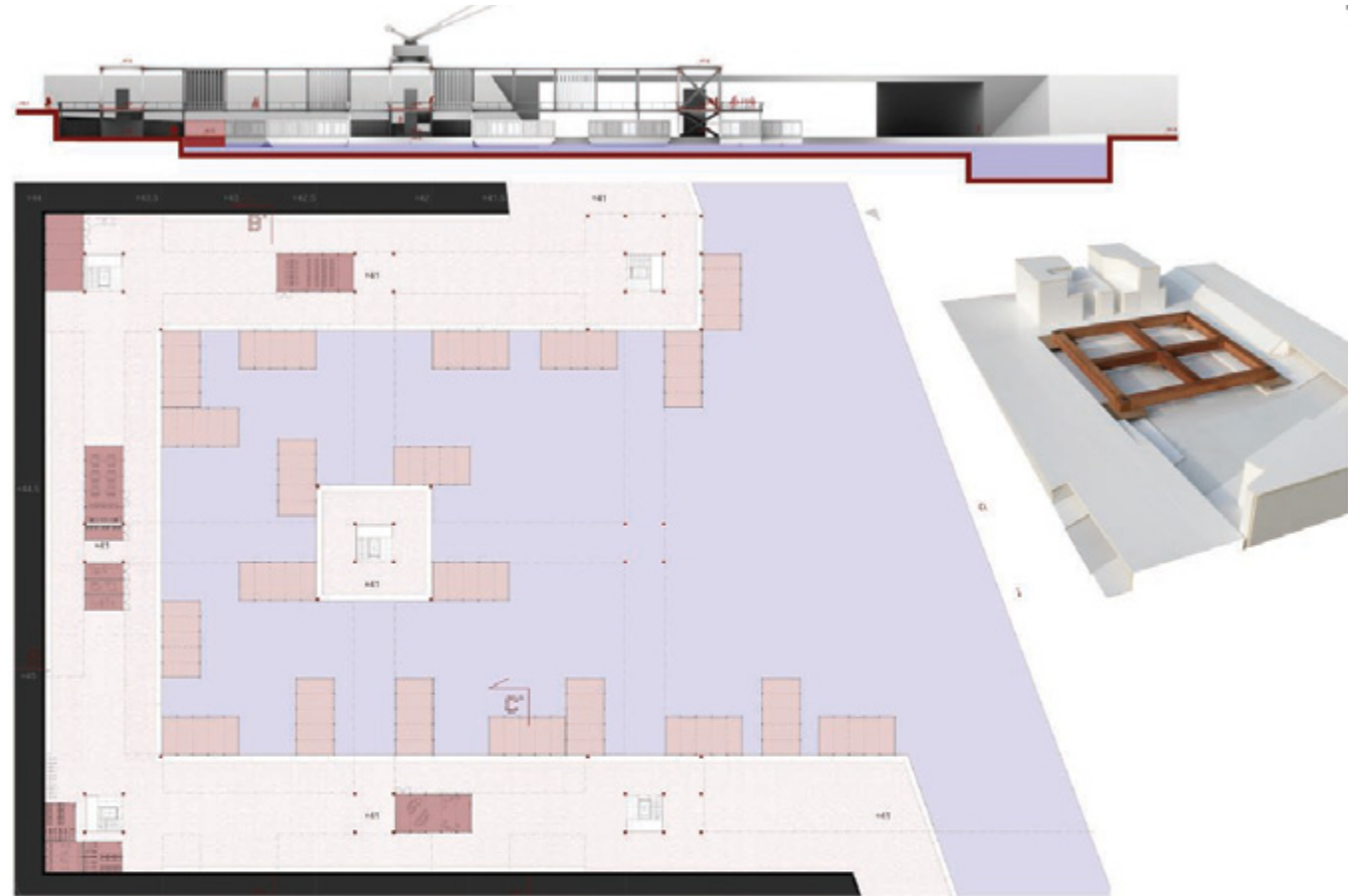
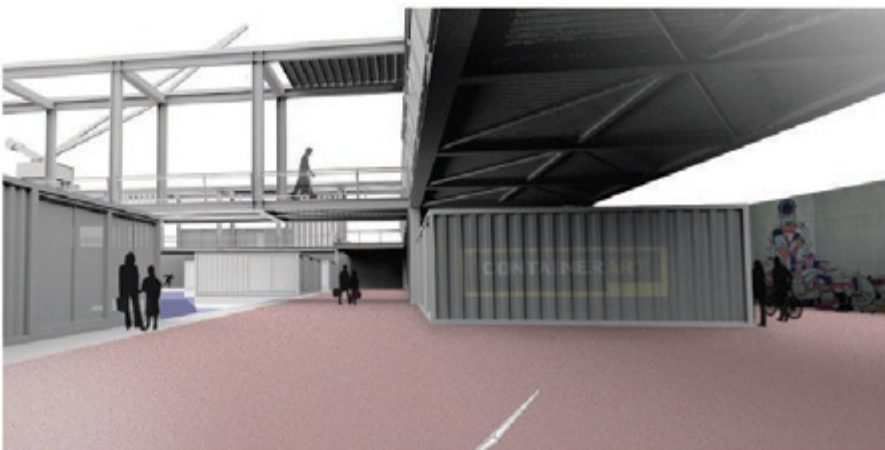
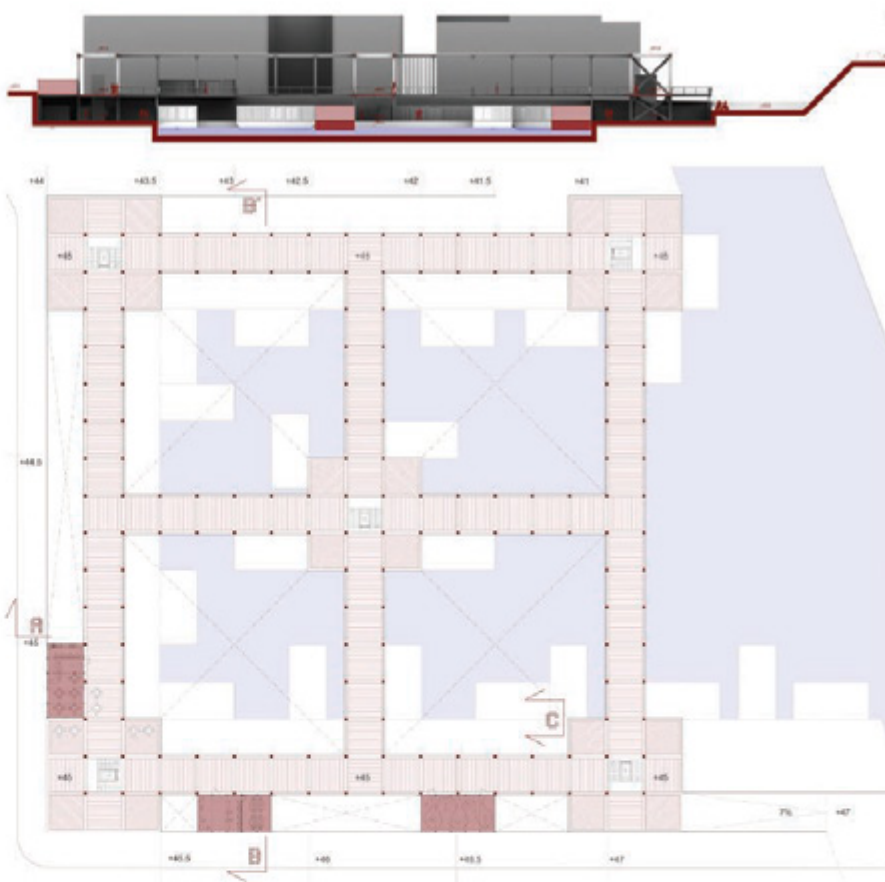
A partir de l'anàlisi del canal de St.Denis es detecta que la finalitat de la seva construcció l'any 1821 era servir de mitjà de transport per una indústria que actualment s'ha mudat a les afores del gran París; i per tant, el canal ha quedat obsolet.

Es proposa reinterpretar aquesta activitat en clau de s.XXI generant una plataforma de suport i distribució cultural i artística. Els artistes treballen en uns habitatges flotants, construïts a partir de containers industrials, i posteriorment exposen la seva obra de forma itinerant per la ciutat utilitzant el canal com un nou flux que transporta cultura i art.

La formalització del projecte ve marcada per la distribució dels nuclis verticals necessaris els quals enllacen les dues cotes de projecte i la necessària continuïtat de la superfície aquàtica.

Les passeres que es generen esdevenen un espai públic superior que es relaciona amb el boulevard; així com també les guies de moviment de la última capa del projecte: la grua que permet la mobilitat i gestió dels containers.

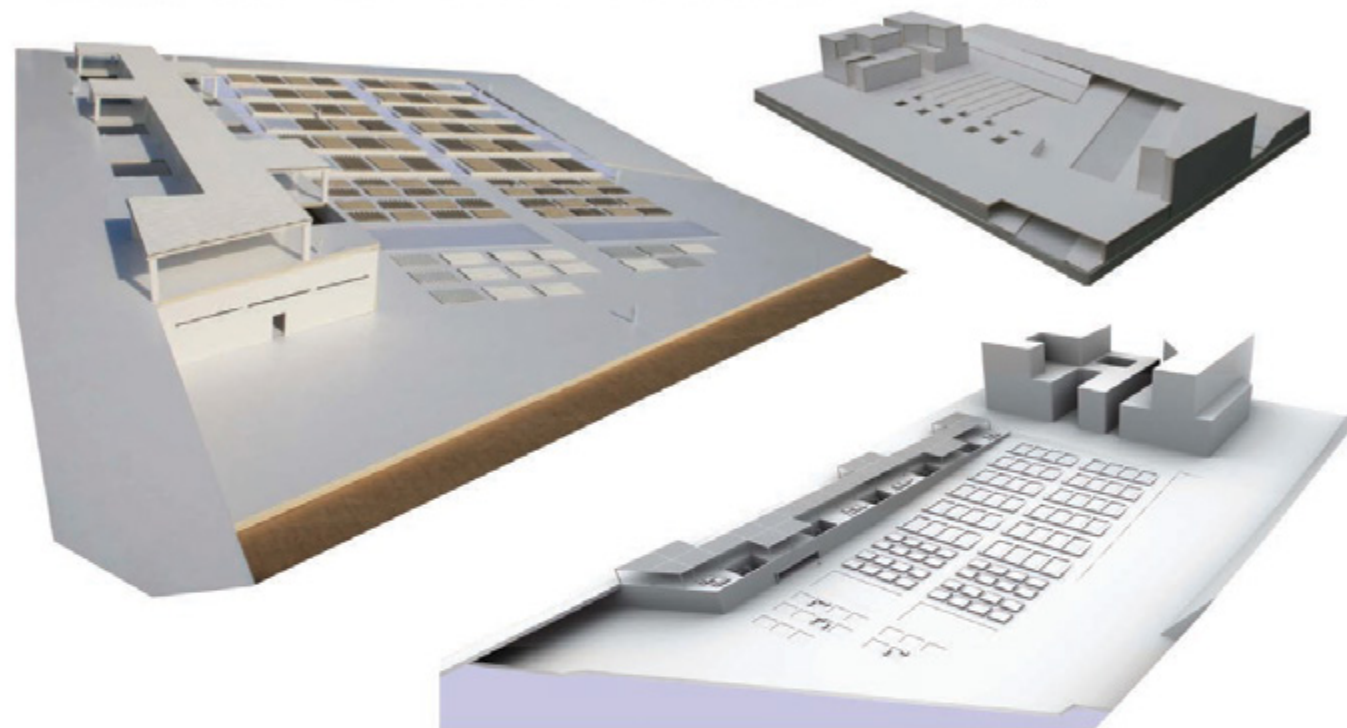
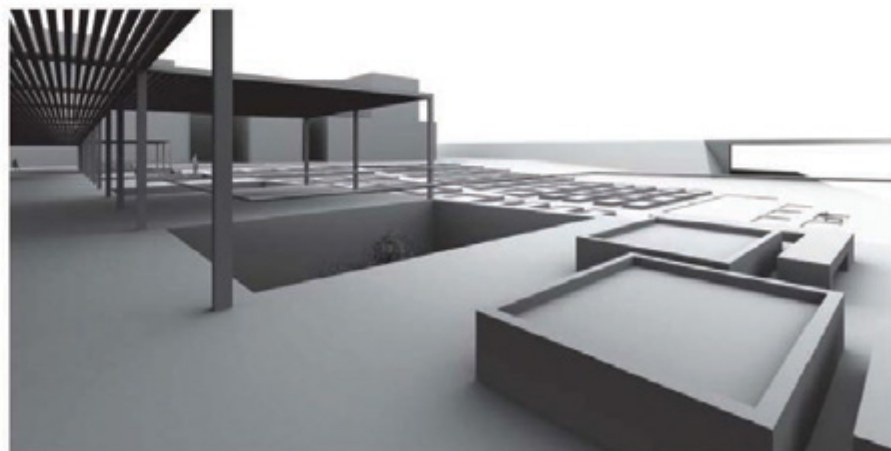
Per altra banda, el passeig de la cota del canal manté la seva continuïtat generant un recorregut perimetral a la superfície d'amarrament, amb la intenció de contagiar-se de l'activitat dels artistes i generar un espai d'intercanvi.

Es proposa la creació d'un pulmó verd, un "jardí compartit", - horts urbans socials i escolars -, aprofitant el creixent interès que aquest tipus de lleure té pels ciutadans de París. L'emplaçament del projecte és a les afores de la ciutat, delimitat pel boulevard Périphérique, el boulevard McDonald i el canal Saint Denis. La proposta formaria part de la transformació i rehabilitació de la zona.

El projecte consisteix en unes petites parcel·les disposades en forma de terrasses, adaptant-se a la topografia existent del terreny, interrompudes per unes franges perpendiculars que trenquen la continuïtat geomètrica, i serveixen de pas peatonal. A un extrem de cada una d'aquestes terrasses hi ha unes basses que recullen l'aigua bombejada del canal o de la pluja, i la distribueixen a cada una de les parcel·les per al reg. A la cota inferior es proposa una zona de jardineres longitudinals creant un espai que permet més trànsit, i una zona de descans i de trobada dels diferents recorreguts.

Adjacent a la zona verda es proposa una escola d'horticultura, a la cota del canal i de la plaça, que passa desapercebuda per la seva ubicació a un dels límits del terreny, i salva la diferència de cota entre el boulevard McDonald i el canal. A la vegada, la coberta de l'edifici segueix paral·lelament el pendent del boulevard i esdevé un eixamplament de la vorera, creant un espai públic i mirador cap a la zona dels horts i el canal, interromput per una pèrgola vegetal i una sèrie de patis que permeten la il·luminació de l'escola en planta baixa.

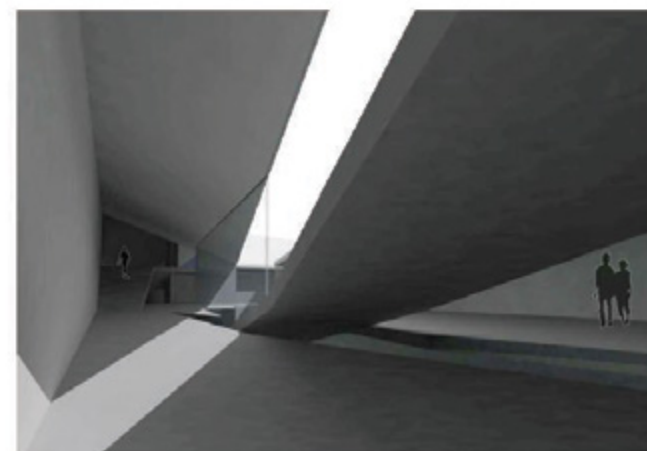
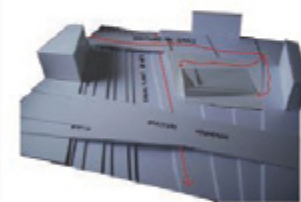
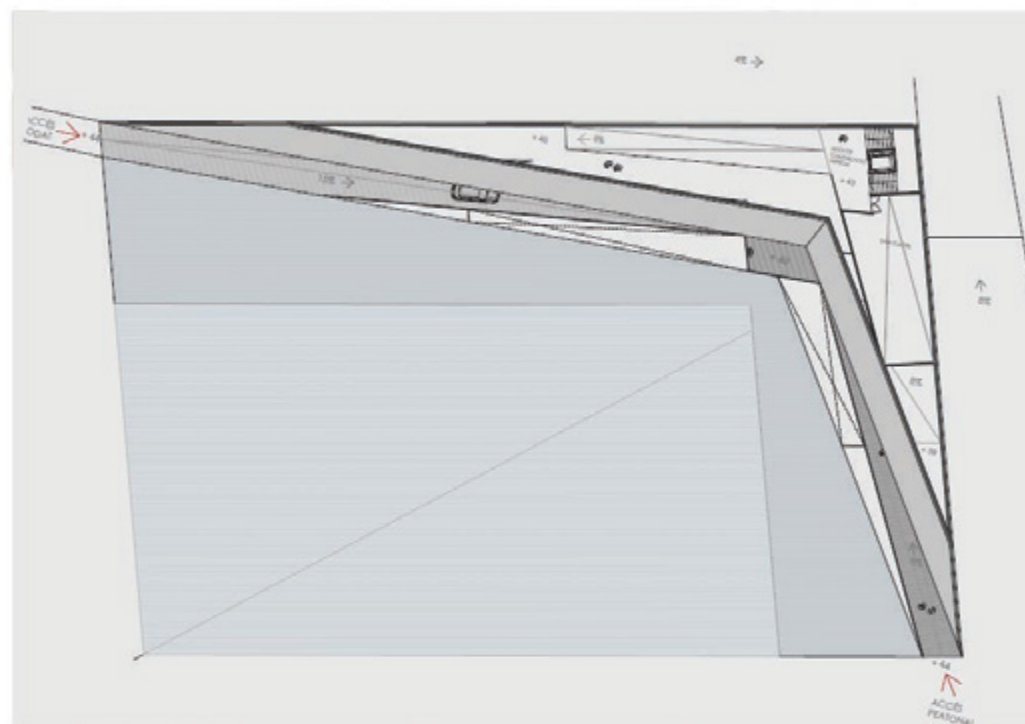
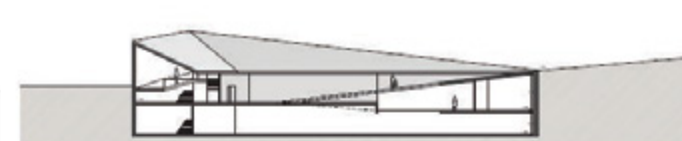
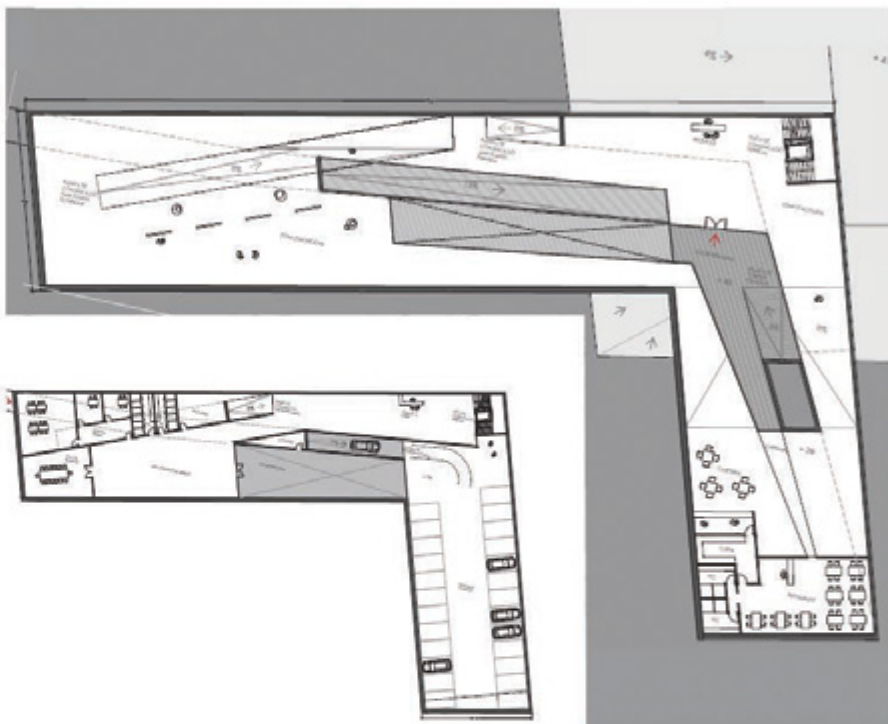

Tot el solar estarà format per dos plans inclinats, amb un pendent màxim del 8%, que d'una forma clara, conduirà cap a l'interior de l'edifici, tant als visitants de l'equipament com l'aigua de pluja que hi arribi.

Per a aconseguir un aprofitament màxim de l'aigua, l'edifici estarà situat a la part més baixa d'aquests dos plans, i tindrà forma de L, actuant com a mur de contenció d'aquesta. A més, l'aigua acumulada al solar, seguirà com a referència les corbes de nivell formades pels dos plans, fins a arribar a un màxim delimitat a la cota 44, modelant així, la suma dels dos elements, un rectangle perfecte en planta. Una vegada superada aquesta cota, l'aigua serà conduïda a l'interior de l'edifici per a ser reaprofitada.

Donat l'entorn hostil on es troba el solar, l'edifici donarà l'esquena a aquest i s'obrirà en si mateix mitjançant una gran esquerda de punta a punta. Aquest tall serà un dels punts clau, ja que serà l'encarregat de resoldre tots els aspectes tècnics i funcionals de l'edifici.

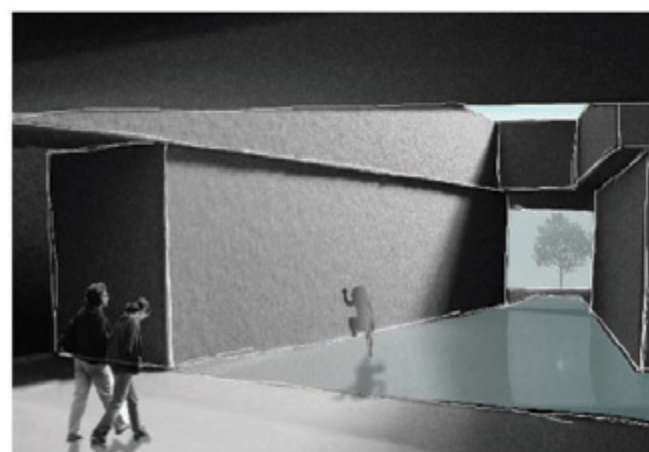
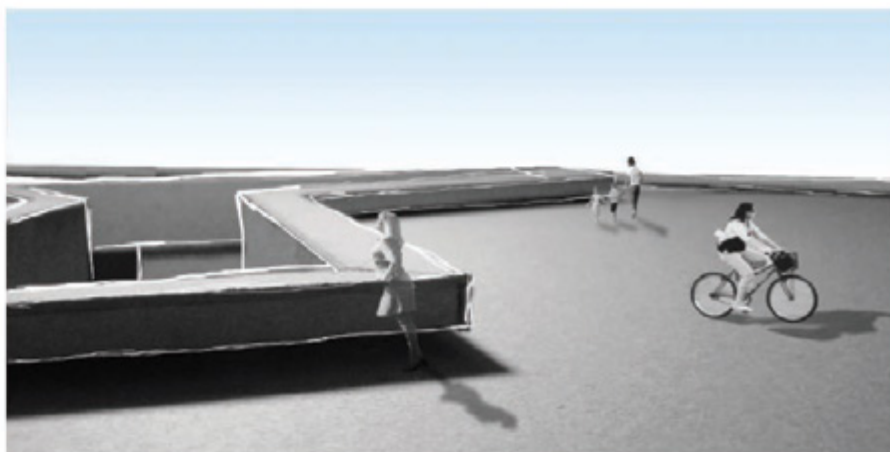
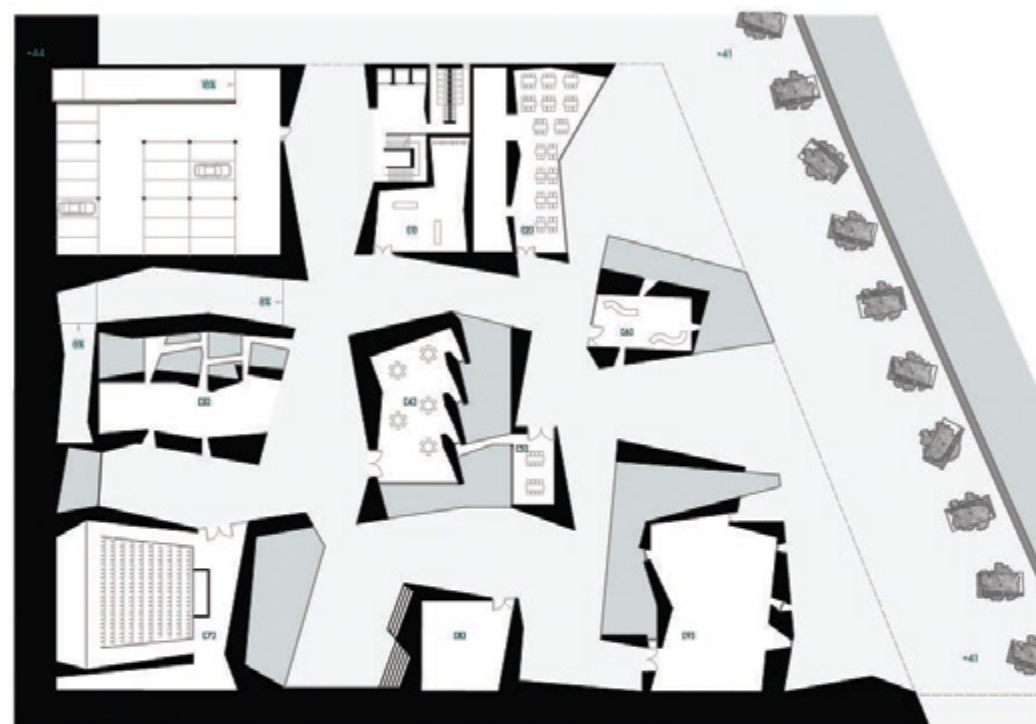
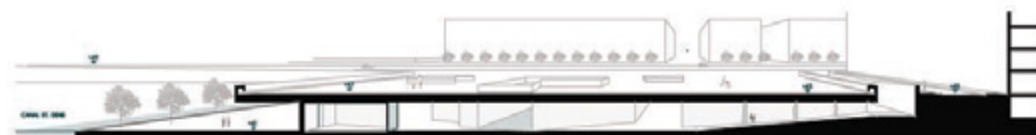
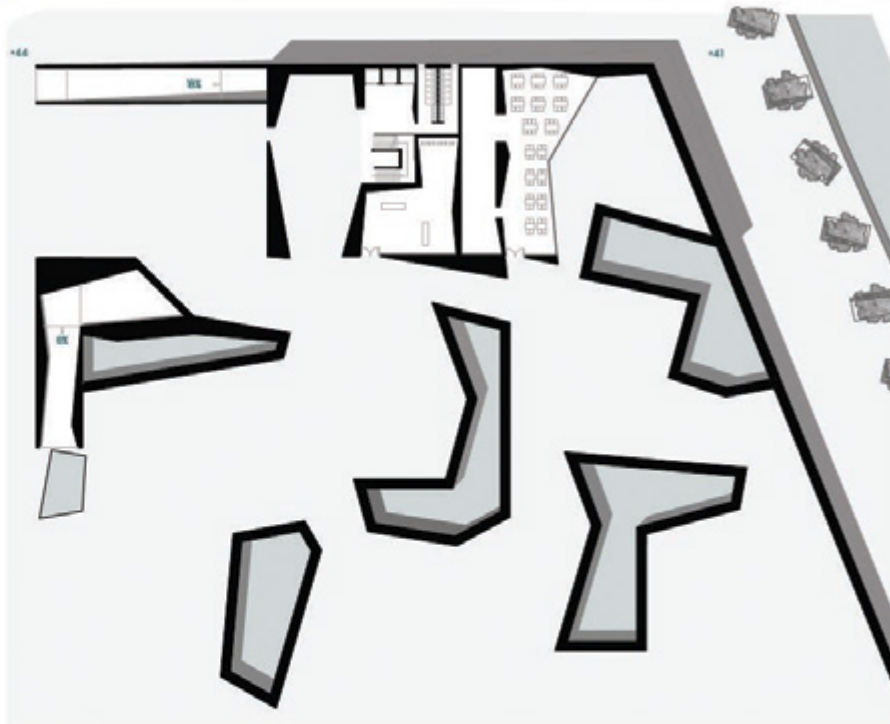
La coberta de l'edifici serà inclinada, amb un pendent simètric als plans del solar, coincidint així el punt d'intersecció d'aquests amb el punt de recollida de l'aigua del solar i a l'hora amb el tall que caracteritza l'edifici.

L'estratègia del projecte resideix en la forta competència en alçada dels edificis de l'entorn. Amb els metres quadrats que proposava, era impossible competir en alçada. Aquest condicionant es porta fins a l'extrem de mantenir-se a la cota 0, a la cota del carrer. Es genera així una gran plaça descoberta i una altra de coberta, és a dir soterrada, donat el desnivell natural del terreny.

Els patis, antics impluviums, s'entenen com un espai que il·lumina l'interior i emmagatzemen aigua. La ll·luminació es gradua segons els diferents espais que es volen crear. Hi ha grans obertures fins a petites esclotxes per on la llum passa rasant. L'aigua de la pluja, que es recull, aporta un microclima a la cota soterrada i reflexos amb la pròpia aigua, creant tot un joc de sensacions i percepcions.

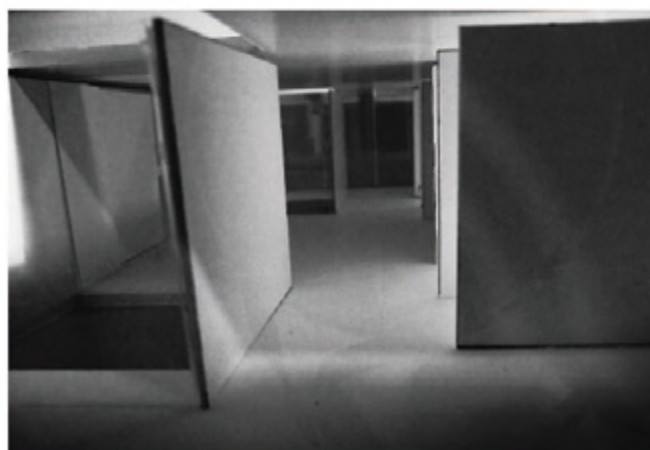
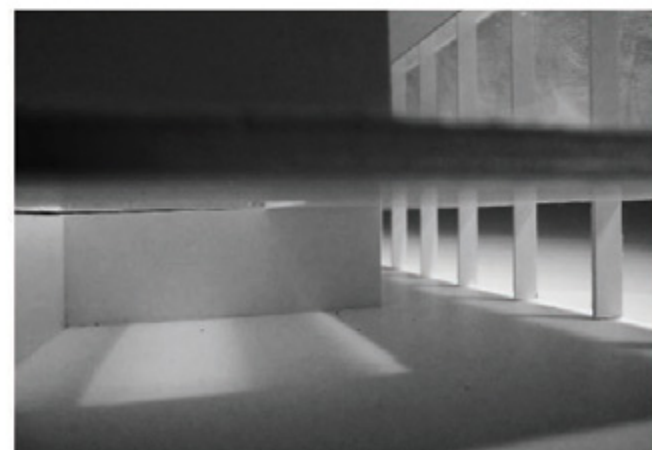
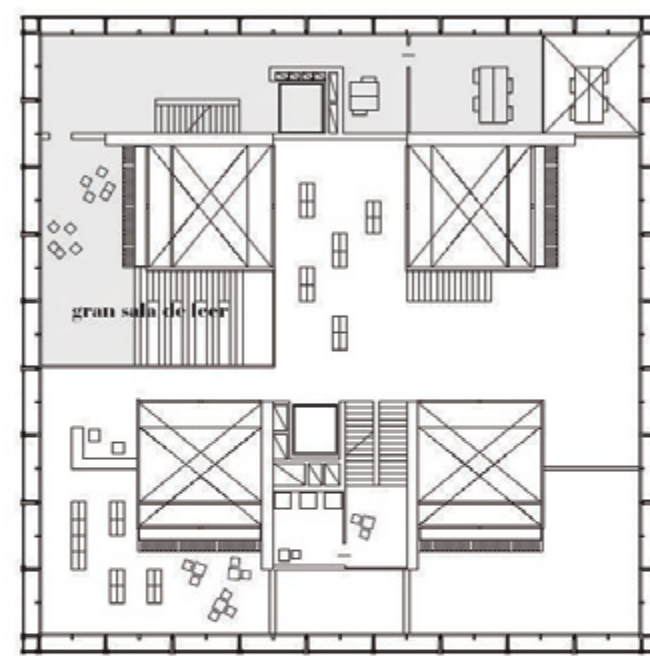
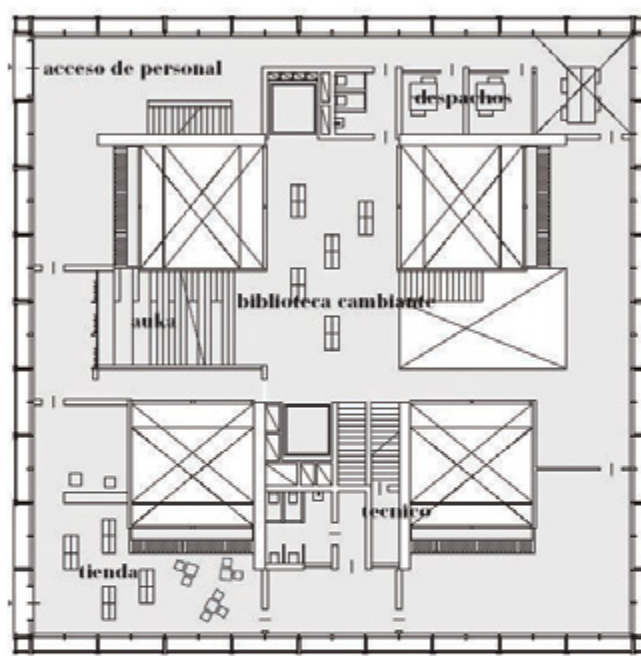
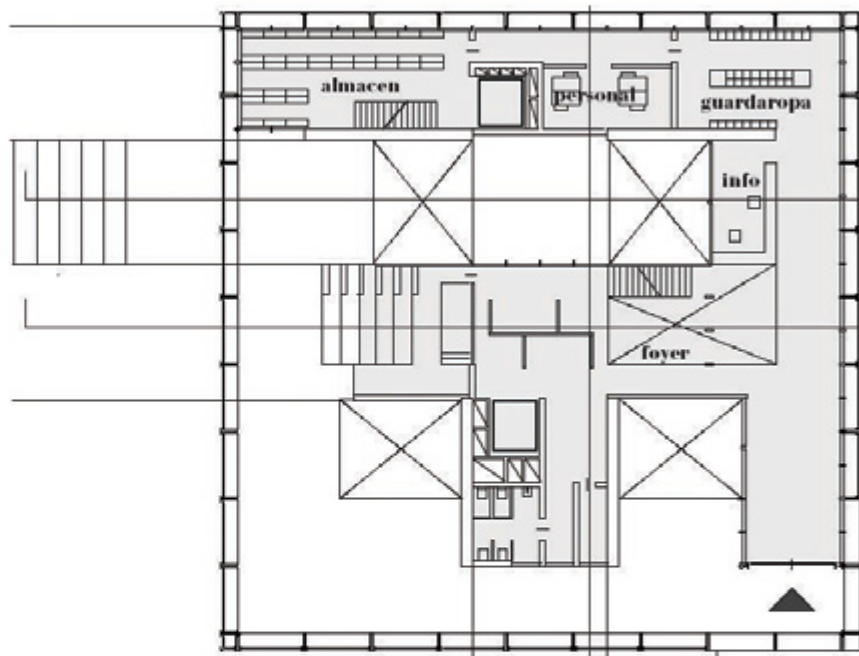
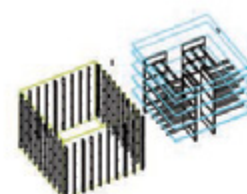
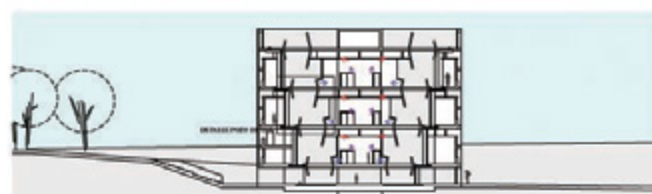
L'edifici soterrat es fragmenta en sales tractades com petits edificis independents, amb relacions i tensions geomètriques entre elles i amb l'espai residual que generen. Aquest espai residual organitza la plaça coberta una idea d'agora romana.

Un volumen claro y geométrico marca estabilidad: un cubo penetrado con cuatro espacios vacíos desde el techo hasta el suelo. El edificio aparece tarde, ya que está colocado fuera del retranqueo de las dos calles. Igualmente su fachada no revela su interior. Cristal continuo forma la piel que hace desaparecer el interior con una gradación hacia el ático. La entrada del edificio se anuncia a través de una pendiente en el terreno. Aunque se nota el peso del cubo, solo el foyer y algunos servicios están colocados en la planta baja así que el dado toca el suelo con la superficie más pequeña posible. Además creando una plataforma pública en el aire libre. El Lugar niega el exterior con el fin de atraer al interior.

Los espacios negativos pinchan el volumen y permiten entrar la luz cenital al interior. Son pozos de luz con una cascada interior. A causa de filtros instalados se puede aprovechar el agua de los pozos. En todo el edificio se oye el murmullo del agua quitando las voces de los visitantes de la biblioteca.

Mirando a Londres el concepto de la biblioteca como lugar comunicativo y público que activa un lugar se está ensayando, a través de la colocación de pequeñas unidades descentradas – los Idea Stores – con un añadido de programa de guadería, clases particulares, sala de actividades, workshops etc. Así un lugar de encuentro se sitúa en el medio de los barrios adyacentes.

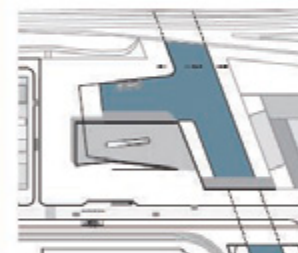
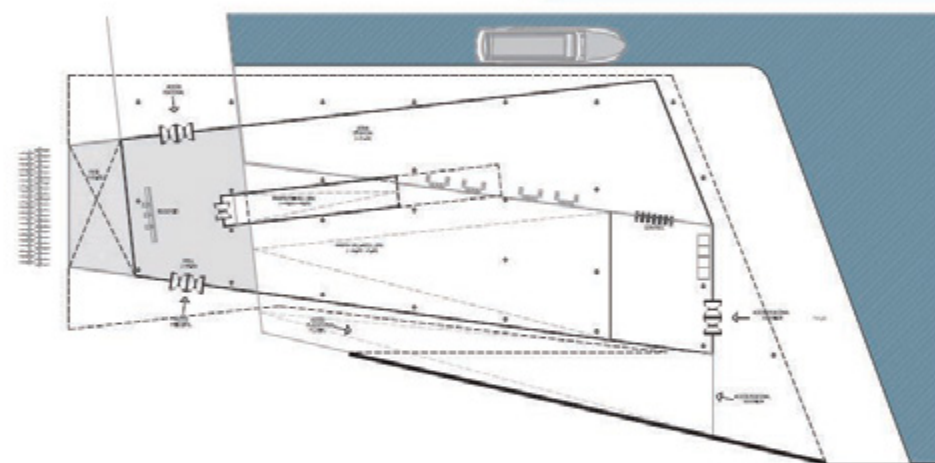
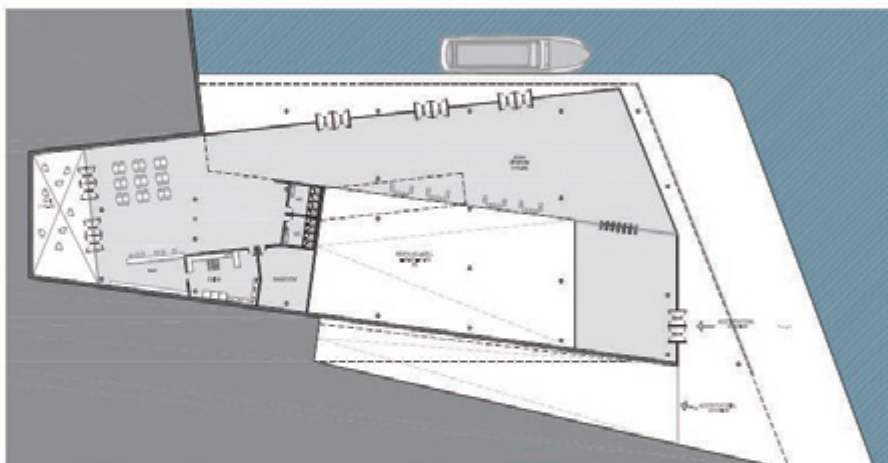
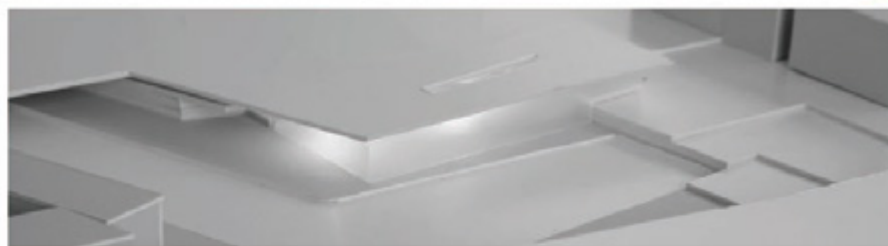
L'edifici és un intercanviador de passatgers per el transport en vaixell d'oci per la xarxa fluvial. L'edifici es col·loca al centre de la parcel·la, deixant una de les parts restants inundable per l'aigua. L'intercanviador queda doncs, paral·lel a Boulevard Mac Donald, ja que es busca que sigui un espai de transició i el mitjà que ens condueix d'un nivell -boulevard- a un altre nivell -qual-.

L'accés a l'interior es produeix en diversos punts, però el principal s'ubica a la part inferior del boulevard, el qual té un trànsit intens per on circulen cotxes, autobusos, una línia de tramvia i un carril-bici. A més, es la via que ens condueix fins la Porte de la Villette. Tot i tenir uns accessos clars, el projecte es caracteritza per la relació entre l'espai interior i l'exterior i per la seva enorme permeabilitat des de l'espai públic causada per l'ambigüitat dels límits de l'edifici.

El projecte parteix dels propis desnivells entre els quatre costats del solar per crear un joc de rampes interior exterior que potencien diversos recorreguts i connecten zones i estrats diferents.

La ubicació de l'edifici dins la parcel·la genera dos espais: una vorera ampla d'accés a l'intercanviador i una zona inferior d'embarcament.

La part davantera es destina a l'arribada dels usuaris, ja sigui en cotxe (aparcament cobert), autobús (parada davant edifici), bicicletes o motocicletes (aparcament contigu al porxo) i peatons.

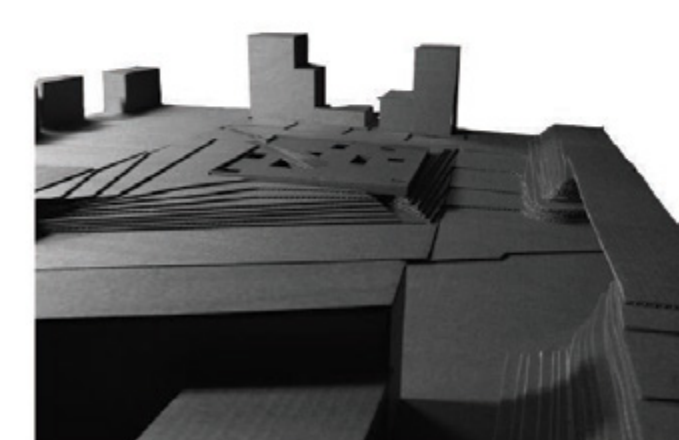
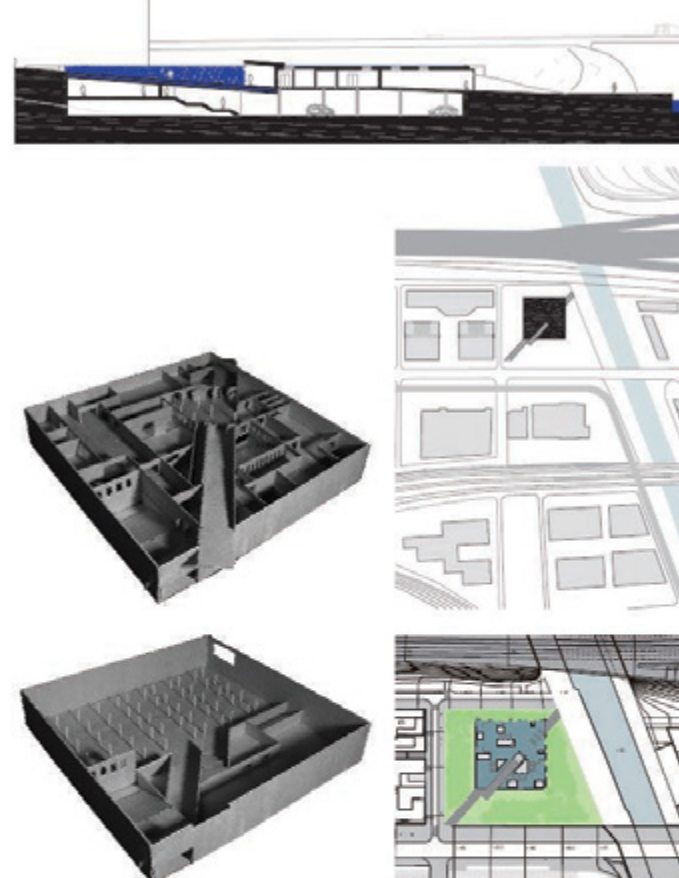
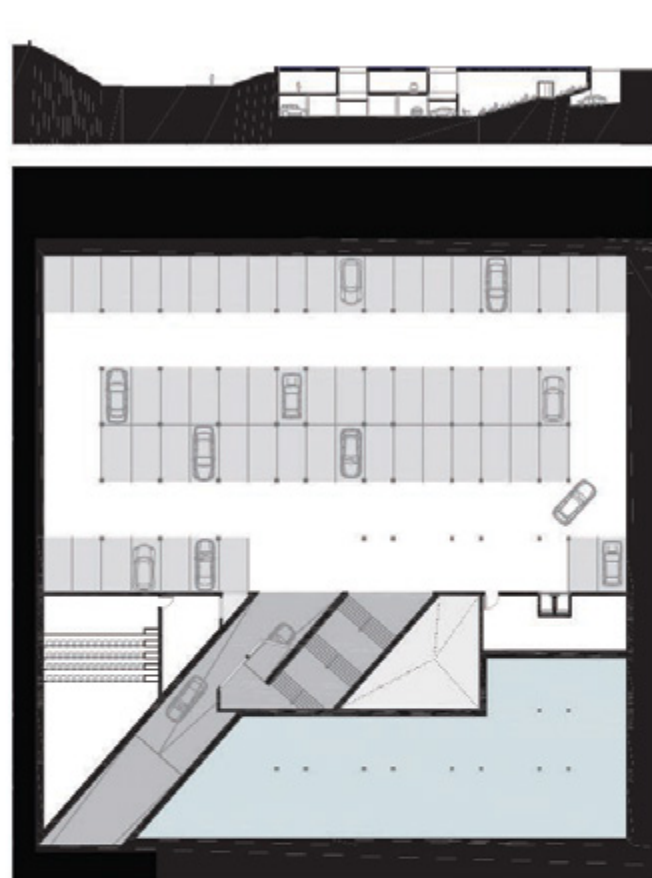
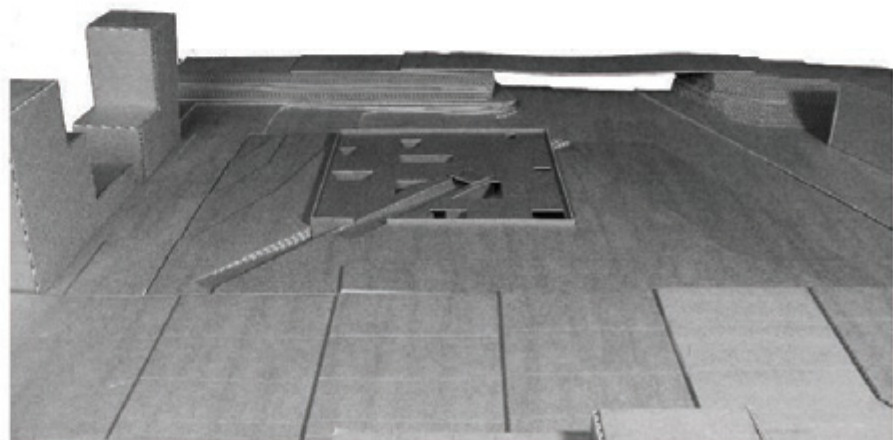
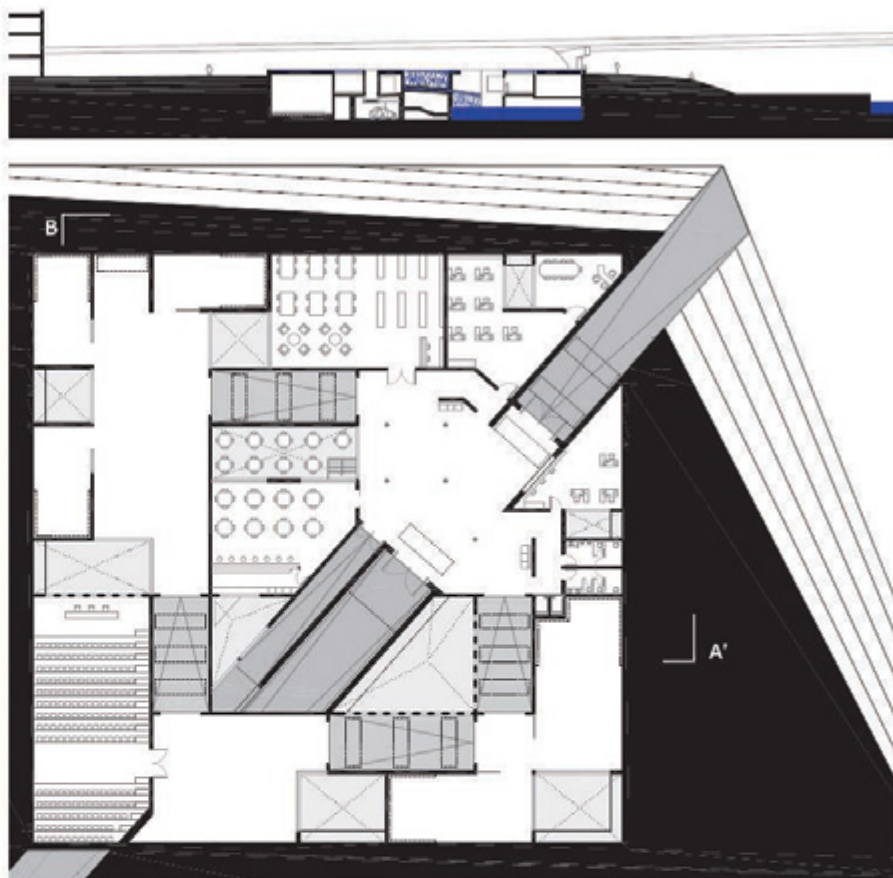

Un entorn gens atractiu convida a generar un edifici tancat, un edifici que miri cap al seu interior, no cap a fora. S'opta per crear un edifici enterrat, només sobresurt uns 50 cm a la seva façana principal.

El projecte s'entén com un procés, és el pas d'estar per damunt de l'aigua a sota o a l'inrevés. Si venim des del Boulevard Mc.Donald, o des del canal Saint Denis. Una gran làmina d'aigua, de 50 x 50 metres, amb algunes perforacions, que són els patis, i un tall en diagonal que s'entonsa dintre l'edifici és l'únic que es veu des del carrer. El recorregut d'aproximadament 40 metres al llarg de la rampa és el que ens permet passar de sobre a sota l'aigua. Mentre baixem per la rampa tenim l'aigua de la coberta regalimant per les parets, fins caure al dipòsit soterrat. Així doncs passem de veure l'aigua als nostres peus, a tenir-la al costat i poder-la tocar, a tenir-la sobre nostre. Un cop a l'interior de l'edifici tenim un altre tram de rampa que ens condueix en línia recta fins al canal Saint Denis, o podem iniciar un recorregut interior per l'edifici.

La il·luminació de l'edifici s'aconsegueix mitjançant patis que a la vegada són els mecanismes de ventilació i lluernaris sota l'aigua de la coberta, generant una llum més difusa i amb moviment, ja que l'aigua de la coberta es troba en continua circulació.

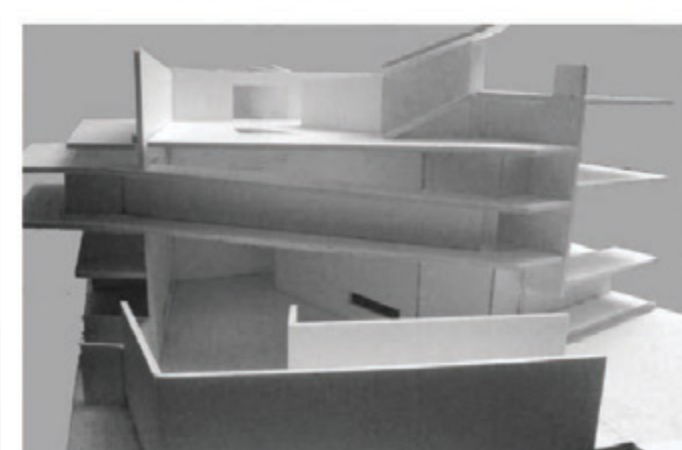
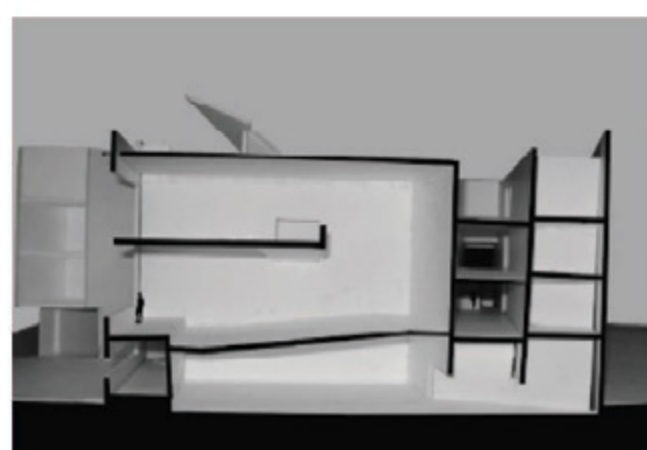
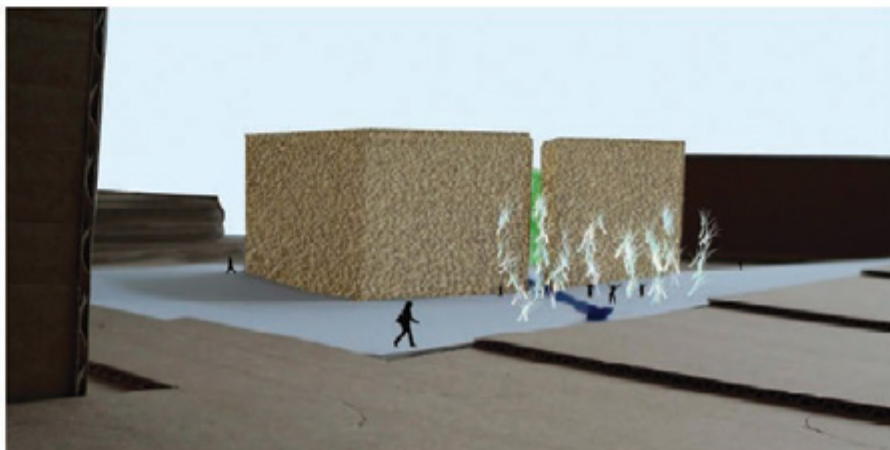
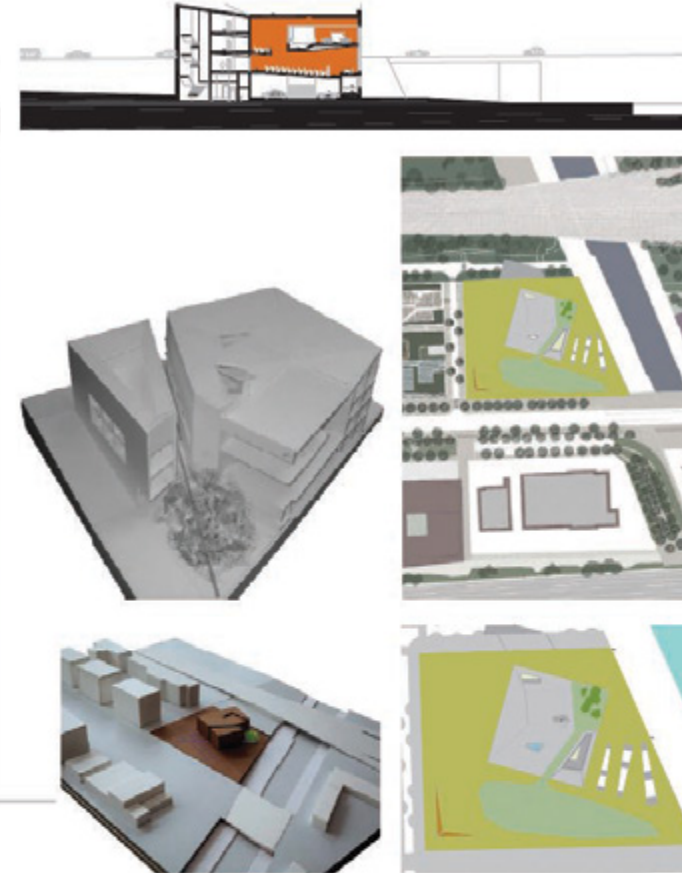
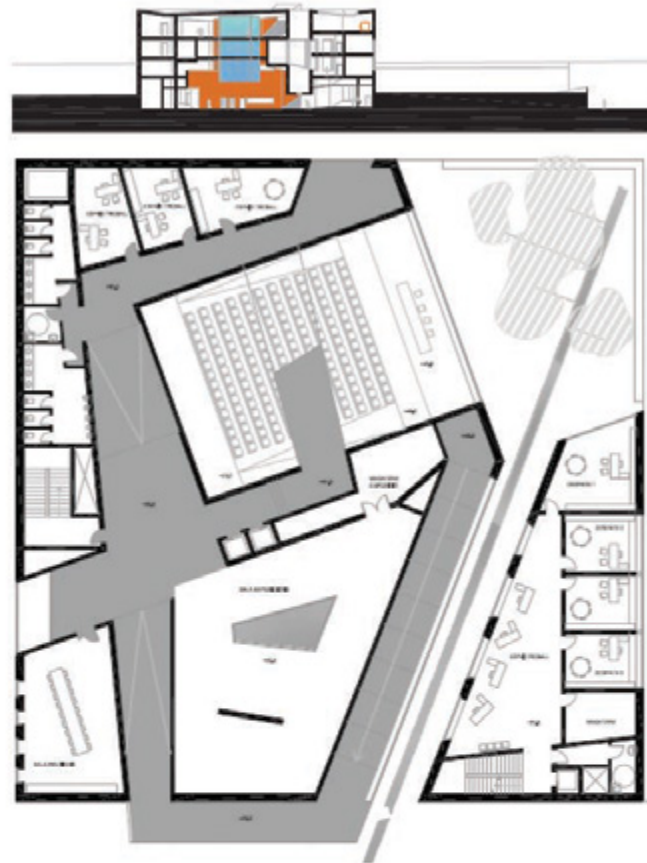
El hall d'accés és el punt de trobada de la rampa peatonal, de la rampa interna que condueix a l'aparcament i de tots els espais comuns, així com de l'inici del recorregut per l'espai expositiu. Mitjançant rampes podem iniciar el recorregut.

Es proposa un edifici que serveixi per generar dinàmiques que afavoreixin la conscienciació, debat i investigació en relació amb l'aigua, que apropi l'aigua a les persones des d'un punt de vista diferent al que estem acostumats a veure-la. D'aquesta manera el programa de l'edifici inclourà sales d'exposicions, sales de video-projeccions, sales de conferències, sales d'actes, tallers d'investigació, centre de documentació, espai gastronòmic, espai de relació i despatxos de gestió, amb l'aigua com a protagonista.

El projecte neix des de la idea de l'escassetat de l'aigua, un espai sense aigua és un espai inert, sense vida. Gota a gota l'aigua es va captant i conduint per poder emmagatzemar-la i durant aquest procés es quan veiem la força que conte, perquè travessa, crea, dona forma al bloc de pedra, és a dir l'edifici. L'aigua genera l'edifici i finalment s'emmagatzema en un extrem de l'espai oposat a l'espai inert inicial per facilitar la vida. Es pretén d'aquesta manera confrontar l'espai inert amb l'espai amb vida i mostrar que la diferencia entre ells és l'aigua.

El propi edifici també vol confrontar aquestes dues idees d'inert i vida. El bloc de pedra inicial es pensa com un element dur i rígid que comportarà unes condicions d'aïllament amb l'exterior, és a dir amb l'espai inert i facilitarà l'estructura, gràcies als seus murs perimetrals. En canvi interiorment i més evident encara quan més a prop estem de l'espai amb vida, l'aigua va generant espais més fluidos i flexibles al bloc de pedra, com per exemple la circulació interior de l'edifici.

El projecte del museu d'arbre a la ciutat de París és un equipament que es distingeix i divideix bàsicament en dues grans parts; el buit i el ple. El ple consisteix en un equipament cultural-educatiu on es duen a terme gran varietat d'activitats relacionades amb l'espai buit, sent aquest principalment un viver productiu de 20 espècies diferents d'arbres autòctons de la ciutat a la vegada que un espai verd especialment destinat als ciutadans.

Les estratègies principals del projecte es divideixen en 5 parts. Per poder apreciar aquesta vintena d'espècies autòctones, tals com el taronger, el castanyer, el faig i el roure blanc entre d'altres, es proposa un prisma allargat transparent que travessa perpendicularment les diferents fileres d'arbres, des de la primera a la última, sent així un recorregut sensitiu i complet per a poder estudiar cadascuna de les espècies amb la sensació d'estar a l'exterior.

Conseqüentment, per a no molestar aquesta continuïtat de fileres a la resta de ciutadans que no visiten el museu, aquestes fileres d'arbres són estratègicament paral·leles al boulevard Mac Donald i així generem una barrera verda i opaca d'una sola espècie des d'aquest. Un cop a l'interior del museu, trobem un recorregut lineal a diferents nivells amb les rampes que pugen i baixen per poder oferir al visitant una perspectiva de l'arbre sencer, de les arrels, passant pel tronc i les branques fins a la copa, de cadascuna de cada espècie arbòria.

D'altra banda, es projecten diferents espais tancats o capses que corresponen a espais d'activitat de comprensió i experimentació.

